

உதயதாரகை.—MORNING STAR.

Published on the 2d and 4th Thursday of every Month at one shilling a Quarter payable in advance.

ச. புத். சக்தி. யு.] துராசச (ஸ்). புட். மூ. உக. தேதி வியாழக்கிழமை, Thursday, September 26, 1844. [Vol. IV. No. 18.

நித்தியாநித்தியவித்தியாசம்.

சம். வித்தியாசம்.

நரகவாக்கினை.

என்றென்றைக்கும் அவியாத அக்கினி நரகத்திலே சொல்லில் அடங்காத ஆக்கினைப்படுகிறது நித்தியவாழைகளை என்று சொல்லப்படும முடிவில்லாமல் ஆக்கினைப்படுகிறதற்கு அர்த்தமெதென்றால் ஒரு காலங்களிலேயுந் தூக்கெடுத்த நரகத்தின் கரேமான நிற்றந் தவர்கள் குறையாமலும் திராமலும் வேகிறதும் அடிபடுகிறது கட்டத்திலே புரளுகிறது இவ்வமுதலான ஆக்கினை எப்போது முடிவில்லாமற் படுகிறது நினைவித்திய ஆக்கினைப்படுகிறதென்றறியலாகும். ஆபாதகர்! கொஞ்ச நேரத்துக்குப் புண்ணியத்தைச் செய்யப் பிரயாசப்படாததினால் எப்போதும் குறையாத நரகத்தின் வாழ்க்கை அனுபவிப்பாய். பாதகர்! உலக நன்மைகளை எல்லாம் எண்ணினாயோ? கணகாணாத சமுத்திரத்தின் செலத்தின் மூன்று எத்தனையென்று கண்டாயோ? சகல வருட்சங்களை உலுமிருக்கிற இலைகளைத்தனையென்று குறித்தாயோ? குறித்து மதித்தெண்ணிப்பார். எண்ணிப்பார்த்தத்தனை வருஷங்களெல்லாம் கடந்தாலும் நரகம் உணக்கு முடியாது, அதிநுடையவே கல் குறையாது, அடிநினை அவமானங்களுடைய சஞ்சலநீராது, தன்மனப் பசாசுக்கள் செய்யிற நிகழ்ச்சிகளையெல்லாம் முடியாது, திராது, மாறாது. மாறாமற் பிராமலாவேவாய்; நாலாவாய், அடிபடுவாய். இதைக் கண்டலவோ சாகிறது நல்லதென்று சாகிறதற்காக அங்குமிங்கும் நரகத்திலே ஓடுகிற தூர்க்கெடுத்த ஆற்றிலேயும் குங்கிலிய முருகிக் குழிகளிலேயும் தலைகீழாய் விழுந்து அதற்குள்ளுருண்டு சுழன்று வெந்து அதிலே தேடிச் சாவுகிறபொழுது பசாசுக்கள் திரளாய் அடித்தடிக்கிற இடத்திலே சாவுகிடைக்குமென்று விழுவார்கள். அதிலே அடியும் இடியும் பட்டவர்களெல்லாரும் வெட்டுவ் குத்தும்பட்டிருந்தாலும் சாவாமற்படுவார்கள். இப்படியே இடைவிடாமற் படுகிற அடிகள் குறையாமல் வேகிற அக்கினி அவியாமல் ஆறாத நோவால் மாறாமல் மனச்சஞ்சலநீராமல் எப்போதும் ஆக்கினைப்படுகிறது நித்திய ஆக்கினையாயிருக்குமென்றறி. இப்போ ஒரு நாள் ஒருசந்தியாயிருக்கக்கூடாதென்கிறயே, பாதகாவன்மெனக்கு மாறாத பசியுந் தாகமும் எப்படிப் பொறுக்கப்போகிறாய்பார். இப்போது நன்மைதேடக் கொஞ்ச நாளக்கு மாத்திரம் கலித்திப்பட்டமாதேனென்கிறாய்; முடிவில்லாத அக்கினியிலே வேகிறதெப்படிச்சுகிப்பாய்? இப்போது ஒரு நாளக்குக் கற்போடிருக்க மாட்டேனென்கிறயே, முடிவில்லாமல் இடக்கராய் உடவேறப்புகுத்து நாரியிருக்க எப்படி மனம்பொறுப்பாய். இப்போ ஒருவன் செய்த குற்றத்தை மனம் பொறுக்க மாட்டாயே. என்றென்றைக்கும் நரகத்திலே பசாசுகளுக்குச் சிறையாக அடியும் மிதியும் பட்டு நீசுவயிருக்க எப்படிப் பொறுப்பாய். என்றென்றைக்கும் இப்படிப் பாடுபடுகிறது திரணமென்றே பாவ வழியிலே நடக்கிற நரகத்திலே போகிறவன் போவான, நாளை நரகத்திலே போகமாட்டேனென்பாய். நல்லது நரகத்திலே விழாதபடிக்குச் சீரத்தை அடித்தடிக்கி நியாயத்தோடே நடக்கிறயோ? அல்லது நரகத்திலே விழாதபடி தான தருமஞ் செய்துவை, ஆராதனைபண்ணி அவர் கட்டணியிட்ட பூசைநமஸ்காரஞ் செய்தயானால் தவிராமல் அனுசரிக்கிறயோ இல்லையோ? ஆனால் நரகத்திலே போகிறவன் நானல்லவென்று எப்படிச் சொல்லுகிறாய்? அனேகம்பேர்கள் நிலத்திராமல் நரகத்திலே விழுகிறார்கள். அடெப்படியென்றால்,

பரிசென்கிற பட்டினத்திலே துரையாயிருந்தவொருவன் வியாதி யாயிருக்கிறபோது அவ்வூர் மேத்திராணியாயிருந்தவர் அவனைக் காணப்போகவிடத்திலே சொன்னதாவது, தம்பி இந்த வியாதி யோடே நீ செய்தால் உனனுடைய ஆத்தமம் எங்கே போச்சென்று நமக்கு வந்து சொல்லுமாயென்று சொல்லிவிட்டுப் போனார். இவன் செய்து முப்பதுநாட் கடந்திப்பாடு அந்தத் துரையா

வனுடைய ஆத்தமம் மேத்திராணியாயிருக்கிறவரிடத்திற் சென்று சொன்ன செய்தியாவது, என்னுடைய ஆங்காரத்தினாலேயும் நான் செய்த ஆறும் கற்பனைப் பர்வத்தாலேயும் நரகத்திலே விழுந்துவிட்டேன். இப்போது தேவரோடு ஒரு சந்தேகம் மாத்திரம் கேட்கிறேன். அதாவது, நான் செய்து எத்தனை நாளாயிற்றென்று கேட்டான். அந்தவார்த்தைக்கு மேத்திராணியாஓறவார்த்தைக்கு முப்பதுநாள் மாத்திரமாயிற்றென்று சொன்னார். ஐயையோ! இந்த முப்பதுநாளைக்குள் தூக்கெடுத்த நரகத்திலே விழுந்த பேர்களைப்பார்த்தால் மழமாரி பெய்தாய்போலெண்ணிக்கையிலடங்காத பேர்கள் விழுந்ததினால் உலகமுடியும் காலம் வந்ததென்று நினைத்திருந்தென் என்கிற வார்த்தை சொன்ன மாத்திரத்திலே மகா கொரோமான நரக பாநாளத்திலே விழுந்துவிட்டான். அப்படியே எண்ணிக்கையிலடங்காத வெகு சனங்கள் நரகத்திலென்றென்றைக்குள்ளே விழுகிறதைக் கண்டுநீயும் கூடவிழாதபடிக்குப் பாவத்தைத் தவிர்த்துக் கர்த்தருக்குப்பணிந்துதரு மக்கிரியைகளைச் செய்ய மனந்துணிவாய். அப்படித் துணியாதிருந்தால் அனேகம்பேர் நரகத்திலே வினைத்திராமல் விழுந்தாப் போலே நீயும் விழுவாயென்றறி.

நான்காம் வித்தியாசம் முற்றுப்பெற்றது.

குறள்—யக. அத்தாரம்.

சேயிந்நிறயறிநல்.—On Gratitude.

நாக. செய்யாமற்செய்தவதவிக்கு வையகமும்
வானகமுமாற்றலரிது.

பு. தனக்கு முன்னொரு உதவிசெய்யாதிருக்க அவன் பிறன் ஒருவனுக்குச் செய்யப்பட்ட உதவிக்கு மண்ணுவசத்தையும் விண்ணுவசத்தையும் கைமாறாகக் கொடுத்தாலும் ஆற்றாது. எறு.

The gift of heaven and earth is not an equivalent for a benefit that is received where none had been conferred. Drew.

Though earth and heaven in return be given,
A benefit received when none was due,
They would not recompense. Ellis.

நாஉ. காலத்தினால் செய்தநன்றி சிறிதெனினு
ஞாலத்தின் மாணப்பெரிது.

பு. ஒருவனுக்கு ஆபத்துவந்தகாலத்திலே ஒருவன் செய்த உபகாரம் அந்த உபகாரத்தைப்பார்க்கச் சிறிதாயிருந்தாலும் அந்தக்காலத்தைக்குறிக்க நிலவுகத்திலும் மிகவும் பெரிதாம். எறு.

A favour conferred in the time of need, though it be small (in itself) is (in value) much larger than the world. Drew.

பிரமபந்திரோதயம்.

[From "Dr. Mussey's Essay on the Influence of Tobacco."]

புகையிலை முதன்முதல் அமெரிக்கா தேசத்திலே உண்டானதென்று பெரும்பாலும் எண்ணுகிறார்கள். இங்கிலிசுப் பாடையிலே (Tobacco) தபாக்கெனும் அதின் பேர் அமேரிக்காக்கண்டத்திலுள்ள (Mexico) மெக்சிக்கோவென்று தேசத்திற் சேர்ந்த

டமாகிய கருப்பன் செந்தைவாங்கிவந்து வீடுநிறையக் கொட்டிப் பரப்பிவைத்தான். இனையவன் மெருகுவர்த்திவாங்கிவந்தேற்றி எங்கும் பிரகாசிக்கவைத்தான். பிதா அவ்விரண்டையும் பார்த்துத் திபமேற்றிவைத்துக் காஸ்தியையொப்புவித்தான். ஆதலாற் புத்தியுள்வன் பெரியவன்.

வேண்பா.

உச்சிதமாய்ப்பிறந்த பூதராசாதிபதி
நட்சத்திரங்கிழக்கேநாடியே—தேட்சணை உஞ்சு
சந்தோஷமாய்க்கொணர்ந்து தாவதின்பட்டணமே
வந்தாரையாசாஸ்திரிமார்

பதம். இராகம். நாநராமக்கிரியம்.

வந்தாரையா சாஸ்திரிமார் கள் வந்தாரையா
இயேசுவைக்காணவந்தாரையா.

(க) அந்தரம்பரமும் பூச்சக்கரமும்யாவு—மாறுதனைத்தமைத்த
மாலிவாதகர்த்தன்—வந்தையுடனிரங்கித்தந்தகதனைக்காண—மே
வியெருசலைக்குட்சாவிச்சாஸ்திரிமார் கள். வந்தா

(உ) ஐயனாதிமார் தர்செய்யும்வினையகல—அன்னைமரியுதர்த்தன்
னிலவதரித்துத்—துய்யமனுவருவாய் வையந்தனிலேரோதே—
துலங்கனும்நாளில் நலங்கொள்பூதேயாவிற் சூட்டியபடியே—
பெத்தலேகமாட்டுக்கொட்டிவிலே—பிறந்தபோது—பொய்யானு
பேயுந்தொய்ய—பரமண்டலம்புக்குஞ்சேனைகளுமெய்க்குமபுகமு
ரைக்க—நய்யும்பாவக்கரு நொய்யும்படியிலை—நட்சத்திரந்தோ
ன்றங்குச்சத்தினிலுதிக்க—நாற்றிசையோரு—மிடையர்களும்போ
ற்றிசெய்திடவுள்—கிழக்கத்தில்தின்—துய்யும்படியெருசலையினதிப
னுக்கு—மோத அலனும்விண்ட—போதப்படிமுன் கண்டமையபுடு
வெனாலைவயுக்கண்டசென்று—வணங்கித்தேட்சணைகள் வைத்தி
ணங்கிப்பதம்பணிய.

(ஈ) எங்குஞ்செனனம்பூதாதுங்கனெனவுங்கேட்க—யெருசலே
மியரும்வெருவியேமருளப்—பங்கமாயெரோதேயுக்கவலங்கவேத
பாரகரையுக்குருமார் களனைவரையு—பரிவுடன் கூட்டிச்—கிறிஸ்து
றபத்தித்தெரிவுடன் காட்டி—தருகுவெளச்—சங்கமுதுமகனங்
கன்பூதேயாவைச் சார்ந்தபெத்தலேச்—மோர்ந்துவருவபென—மங்க
என்பலவ்தங்கனா பெருதி—வகுத்ததெரிசுகளுந்தொகுத்ததிரமிதெ
ன்று—வாசகமோத—சாஸ்திரிகளேநேசமதா—இரக்கியத்திற்பு
ங்கமாயழைத்தினங்களோதிநீங்குள்போயங்கனுகி யெனக்காயி
கோதுமென—வங்கையரசுச்சொல்லத் தங்குமுன்னைக்குள்—
மகிழ்ந்துசென்நிறையைப் புகழ்ந்தந்திரையுரிய வந்தா

(ச) திட்டமுடனெரோதே—யிட்டமொழிப்படிச்சுச்—சென்ற
காலையின்முன்னின்றதாரகையுஞ்சு—சட்டமாய்த்துலங்கமெட்டதா
ய்க்குமுந்தை—தங்குந்தலம்வரைக்குந்துங்கமாய்நடந்து—தரித்த
தைக்கண்டு—சாஸ்திரிகளுங் கருத்தினுட்காண்டு—மாட்டகத்திற்
கிட்டியதிடையும் நிஷ்டையுடனுணர்ந்து—கேழ்மையாயிறைஞ்
சித் தாழ்வையாகத்தங்கள்—பொட்டணங்கன்திறந்திஷ்டமாகவை
த்த—பொன்னுந்தாபயிருவென்னுங்காணிக்கைகள்—போதவுங்
கொடுக்கமறுகவொருபாதையுங்குக்கப்ப—பானவர்க்கு—விட்ட
தெரிசனைதைத்தொட்டுப்பதமுரைத்த—வேநாயகனினேதம
கலச்செய்த—மட்டில்லாப்பலனுந்தட்டில்லாமலிந்த—மனுவே
ல்தயவையனுதினமுந்தினமுஞ்சொல்ல வந்தா.

ஞானக்கும்பி.

[Satirical Poem on the superstitions of the Hindus.]

உஅ சாதிகள் பிள்ளைப்பிணி.

- ராஅ. பிள்ளைக்குடம்பில் விபாதிவந்தாலது
பேய்க்கொளாறென்று சொல்லுவதன்
துள்ளியதெய்வக்குறைபென்றுமப்ப்சித்
தோஷமென்பதுமென் ஞானப்பெண்ணே.
- ராஅ. பேய்க்கொளாறென்றலைவதென்ன
பெற்ற இஸநானத்தை விட்டதென்ன
பேய்க்கொளாறென்று நம்புவதாலே நீ
பேய்க்கொளாணை ஞானப்பெண்ணே.
- உஅ. தெய்வத்துக்குமேற் குறைபிறந்தாலந் தத்
தெய்வமுனைக்கொன்றுபோடாமற்
கைவைத்தஏழைக் குழந்தையின்பேரிலே
கறுவிகொள்ளுமோ ஞானப்பெண்ணே.
- உஅ. வானத்திலே பறக்கும்பட்டியானதுன்
மைந்தர்க்குத்தோஷம் வருத்திவைத்தால்

- ஞானத்திலே தெளிந்தாயென்றருளை
நம்புவாரடி ஞானப்பெண்ணே.
- உஅ. கிட்டஅடுப்பிற் கிடக்கின்றதிப்பமுதற்
கிட்டஅலன்றியுனைச்சுடுமோ
எட்டப்பறக்கின்ற பக்கிநிழலுனக்
கென்னசெய்யுமடி ஞானப்பெண்ணே.
- உஅ. உத்தமன் சித்தமதன் நித்தலைமயி
ரொன்றேனுமுதிராதெனவே
வித்தகன்சொன்னதை முற்றமறந்து நீ
பித்துக்கொண்டாய் ஞானப்பெண்ணே.
- உஅ. பிணிக்கயிறென்று கட்டினையெயுந்தன்
பிள்ளையரையிலுங்கையினிலு
மணிக்கமுத்திலும் வேர்க்குழிசந்தொங்க
வைத்தசித்தாமென்ன ஞானப்பெண்ணே.
- உஅ. உன்னுக்குத்தந்த மருந்துபின் பிள்ளைகட்
குற்றசுக்கத்தைக்கொடாதிருந்தாற்
கன்னத்தனமாய் மெல்லகட்டின
கயிறென்னசெய்யும் ஞானப்பெண்ணே.
- உஅ. காலிவடித்தாற் பற்போமோ திரு
கண்வலிபோகக் கைமென் மருந்தோ
டெவிலேகட்டுமுன் வித்தைக்குளிசங்கள்
வினையநீக்குமோ ஞானப்பெண்ணே.
- உஅ. தந்திரக்காரமந்திரவாதிகள்
சாஸ்திரவெப்பைசுனைத்தேடி
மந்திரிக்கச்சொல்லிக்காணிக்கையிட்டு நீ
மயங்கிநிற்பதென் ஞானப்பெண்ணே.
- உஅ. உத்தனுக்கோதவோர் மந்திரமுமுப
தேசமுயிலையென்மெண்ணையோ
கிந்தைகலங்கி நீ மந்திரவாதியைத்
தேடிப்போனதென் ஞானப்பெண்ணே.
- உஅ. பேயின்மந்திரமுன் பிணிக்கியுள்
பிள்ளைக்குஞ்சுக் தந்தாக்கால்
வாயிலேநாம் தெய்வத்தை வணிலே
வழுத்துவானென்று ஞானப்பெண்ணே.
- உஅ. இத்தனையாய்த்தயவைத்தவுன்புள்ள
கர்த்தர் செம்பெலன்செய்யாமற்
சத்துருவான பிசாசோ நோவுக்குத்
தப்பிவிக்குஞ் சொல்லு ஞானப்பெண்ணே.
- உஅ. சாதிகள் பேய்க்கொளாறு.
பிள்ளைக்குணக்கு வியாதிவந்தாலதைப்
பெய்க்கொளாறு பிடித்துதென்று
கன்னத்தந்திற் கழிப்புக்கழிப்பது
கர்த்தனுக்கேர்க்குமோ ஞானப்பெண்ணே.
- உஅ. திட்டில்வந்தது தொட்டுதென்றுமுன்
திரட்டியில்வந்தது தொட்டுதென்றுங்
காட்டில்வந்தது தொட்டுதென்று நீ
கலங்குவானென்று ஞானப்பெண்ணே.
- உஅ. முச்சந்திப்பாதையிற் தொட்டுதென்றுஞ்சந்
முடுக்கிலேவந்து தொட்டுதென்றும்
பச்சைமரத்திலே தொட்டுதென்றும் நீ
பதவானென்று ஞானப்பெண்ணே.
- உஅ. தொட்டவுந்தோஷமகனுதற்குவினைச்
சுற்றிக்கழித்த கழிப்புகளை
வெட்டவெளியிலே கொட்டினுப்போலையுள்
வினைகள் நீங்குமோ ஞானப்பெண்ணே.
- உஅ. விதியற்கொட்டி நீ வைத்தமருந்ததை
வேடுருத்தன்வந்ததறியாமற்
பாதத்தினுலேமிதிக்கவவன்றனை
பற்றித்துடருமோ ஞானப்பெண்ணே.
- உஅ. உன்னைப்பிடித்த வினையதுவுன் கழிப்
புக்குட்புகுந்து வெளிக்குள்வந்து
பின்பெருவழை மனுஷனைப்பற்றிப்
பிடித்துக்கொண்டோடுமோ ஞானப்பெண்ணே.

உதயதாரகை—MORNING STAR.

Jaffna, September 26th, 1844.

THE YOUNG MAN'S LEISURE.

Young man! after the duties of the day are over, how do you spend your evenings? When business is dull, and leaves at your disposal many unoccupied hours, what disposition do you make of them? I have known, and now know, many young men, who if they devoted to any scientific, or literary, or professional pursuits, the time they spend in games of chance, and lounging in bed, and in idle company, might rise to any eminence. You have all read of the sexton's son, who became a fine astronomer by spending a short time every evening in gazing at the stars, after ringing the bell for nine o'clock. Sir Wm. Phipps, who at the age of forty-five had attained the order of knighthood, and the office of high sheriff of New England, and Governor of Massachusetts, learned to read and write after his eighteenth year, of a ship carpenter in Boston. William Gifford, the great editor of the Quarterly, was an apprentice to a shoemaker, and spent his leisure hours in study. And because he had neither pen or paper, slate nor pencil, he wrought out his problems on smooth leather with a blunt awl. David Rittenhouse, the American astronomer, when a plough boy, was observed to have covered his plough and fences with figures and calculations. James Ferguson, the great Scotch astronomer, learned to read by himself, and mastered the elements of astronomy whilst a shepherd's boy in the fields by night. And, perhaps, it is not too much to say, that if the hours wasted in idle company, in vain conversation, at the tavern, were only spent in pursuit of useful knowledge, the dullest apprentice in any one of our shops might become an intelligent member of society, and a fit person for most of our civil offices. By such a course, the rough covering of many a youth is laid aside; and their ideas, instead of being confined to local subjects and professional technicalities, might range throughout the wide fields of creation; and other stars from the young men of this city might be added to the list of worthies that is gilding our country with bright yet mellow light.—*Rev. D. Murray.*

THE POWER OF A HOLY LIFE.

The Christian may recommend religion in all its beauty by his life. Thus his light will shine. There is a power in a holy life which nothing can resist. Men may resist every argument and motive which can be found in the Bible—they may be indifferent to the providences of God—they may silence the clamors of conscience—nothing may disturb them in their way to hell but a godly example. This has been effectual in instances where there was nothing else was regarded.

In a certain community there was a man, infidel in his sentiments and profligate in his practice. He was subtle in disputation, and could much embarrass most that encountered him. But there was one man that would never dispute with him. This was a plain, but a devoted and consistent Christian. His life was a bright focus of vital godliness, and it had more power upon this wicked man than any other sort of artillery that could be brought against him. He was often heard to say that the holy life of this man was the only thing that gave him trouble. He could not withstand the conviction that religion was a reality, when he contemplated it as shining forth in such a life.

The influence of this man is within the power of every Christian. Very many religious professors are ready to excuse themselves for doing no more to advance religion, by the plea that they have not the talent to address and persuade men. But this is not necessary. If every member of the Church would live as he ought, it would not be necessary for him to speak a word on the subject of religion. In such a community, the ministry might almost be dispensed with, because every Christian would be a minister of the gospel in the very best sense. He would preach the word daily in his life. Then the word would have free course and be glorified, and the ends of the earth would soon see the salvation of God.—*N. E. Puritan.*

The "British Sovereign" Capt. Cow, and the "Africa" Capt. Hart, are now at Pondicherry near Pt. Pedro, shipping a quantity of salt for the Calcutta market.

Arrivals.—Kenneth Mackenzie Esq. lately appointed assistant Govt. Agent at Manaar arrived at that place on the 18th inst.

J. Caulfield Esq., District Judge of Manaar and Nuera Kalavva, with his family, arrived at Jaffna on the 19th inst. Mr. C. proceeded by land to Anaradjapoor to hold there the sessions of his court for two months, according to a late order of Government.

Missionary Intelligence.—Intelligence was received by the last Overland mail from the Rev. Messrs Spaulding and Hutchings. Mr. Spaulding was in England, just about to embark on the *Gladiator* for America. Mr. Hutchings was in America; his health not much improved.

Mr. and Mrs. Hoisington of the American Mission were to have embarked at Madras on a Dhony for Jaffna, on the 23d inst.

Mr. and Mrs. Wyman reached Madras on the 18th inst., the Dhony having stopped two days at Pondicherry.

Rev. R. Stott, Wesleyan missionary at Batticaloe, arrived on the 18th at Pt. Pedro, being on an excursion for the benefit of his health.

Interesting Missionary Intelligence.—It is stated in the Maulmein Chronicle that 2,000 conversions have taken place among the Karens in a province of Arracan, within the last year, under the Missionary labour of Rev. J. Abbot.

We understand a quantity of English Piece goods have been seized by the Custom House Officers in Jaffna, and will be exposed for sale on Saturday at 1 o'clock P. M. The goods may be seen at the C. House.

Batticotta Seminary.—The regular public examination of the Batticotta Seminary will take place at Batticotta on Wednesday the 2d prox. It is hoped the friends of the Institution and especially the parents and friends of the pupils will honor the occasion by their attendance.

DINDIGAL.

The detachment of the 39th Regiment native infantry, consisting of 1 native officer, 2 Havildars, 4 Naigues, 40 Privates, 12 Dresser, and 2 Las-cars, under the command of Lieutenant Dobbie, arrived at Dindigal on the 9th September 1844, to relieve the detachment of the 19th Regiment N. I. doing duty at this station, ordered to proceed to rejoin the head quarters of the Regiment at Paulyhatcherry. Lieutenant Dobbie, assumed command of the Garrison.

The detachment of the 19th Regiment N. I. under the command of Lieutenant Watson marched on the 12th instant.

Second Dresser Arroomcogam, affords medical aid to the above detachment.—*Communicated.*

Important Schism in the Papacy.—The *Quarterly Review*, in a short but interesting article states that an extensive schism is taking place in the papal church, having its principal seat in Bavaria, and that the king of Bavaria is interested in it. A reformation in the Papacy is demanded on these four points: First, that the public worship shall be performed in all countries in the vernacular tongue.

Secondly, That the cup shall be given as well as the bread, in the sacrament, to the laity.

Thirdly, That the frequenting of the confessional shall not be compulsory.

Fourthly, That vows of celibacy shall not be obligatory on the clergy. It is stated that a large proportion of the priests in Austria, Italy, Spain and Portugal are entirely ignorant of the meaning of the Latin services they chant.

That if it had been the intention of any body of men to corrupt the morals of the human race; to habituate children of both sexes to impurity, filth and profligacy, it would have been impossible to have devised a scheme more completely adapted to produce that effect than the practice of the confessional; as it is now carried on in the church of Rome.

The honest ecclesiastics of Germany, the Tyrol, German Switzerland, Poland, Bohemia, and Hungary know that corruption of the youthful mind is the natural and almost invariable result; and some are determined that the fruits of this iniquitous system shall not be hid in a corner any more; but let the consequences be what they may, the secret recesses of infamy shall be exposed, and the system be put an end to.—"It is a remarkable feature in the case, that all the profligate clergy are strong in favour of the continuance of the law of Celibacy, whilst all the moral clergy are for abolishing it."

The party favoring this reformation are denominated "Jesus worshippers," and their opponents "Mary worshippers."

OVERLAND INTELLIGENCE.

The steamer *Bentinck* arrived at Galle on Thursday the 12th inst. from Aden the 2d September, and Suez the 26th August, bringing intelligence from England to the 7th Aug. The Overland mail packets, via. Bombay were received at Jaffna on Friday the 20th instant. We give below a brief abstract of the most important European intelligence.

The Queen was safely delivered of a Prince on the morning of the 6th August. The event was immediately made known by the firing of the Park and Tower guns; the Privy Council was summoned, and a form of thanksgiving for the Queen's safe delivery was ordered to be prepared by His Grace the Archbishop of Canterbury, to be used in all churches and chapels throughout England and Wales, and the town of Berwick-upon-Tweed, on Sunday the 11th of August, or the Sunday after the respective ministers shall receive the same.

The plan of a bi-monthly intercourse between England and India, has been finally arranged and is to come into operation in January next. The East India company undertake the conveyance of one mail a month, as at present, to Bombay. The second mail is to be conveyed from Southampton to Calcutta direct, dropping Bombay letters, &c. at Ceylon. From Ceylon a mail is to be dispatched to China. The Calcutta and China lines are contracted for by the Peninsular and Oriental company for £160,000 per annum, of which the East India company are to pay £70,000, and Her Majesty's Government £90,000. Endeavors are making to improve the mode of transmission through Egypt. It is said that Mehemet Ali is willing to construct at his own expense a rail way from Cairo to Suez, provided the British Government agree to certain arrangements for the payment of conveying the mails. If this railway should be constructed the transit of passengers and baggage from Cairo to Suez, which now occupies 24 hours might be made in four hours.

Measures are being taken to form an association with a capital of £200,000 for promoting the cultivation of coffee and sugar in Ceylon, especially the cultivation of sugar.

Mr. O'Connell and his fellow prisoners are said to be in good health and spirits. The cause of Repeal does not seem to advance very rapidly. Lord Heytesbury succeeds the Earl De Grey as lord Lieutenant of Ireland.

Public indignation had been a good deal excited at the conduct of the French authorities in Polynesia, and satisfaction had been demanded of the French Government, which it was hoped would be conceded. It appears that a party of Tahitians attacked the French, and it was supposed by them that the attack was instigated by Mr. Pritchard late English Consul. He was thereupon seized and imprisoned and afterwards expelled the island. The Queen Pomare, unable to resist the insolent demands of the French had sought refuge and protection on board a British sloop of war.

The Committees appointed by both Houses of Parliament to examine into the practice of the Government in authorising letters conveyed through the Post Office, to be opened, when suspected of bearing intelligence important to the Government, have made their Reports. That of the lords is thus spoken of by the *Times*' Newspaper.

"It is vague, unsatisfactory and vapid; the facts which it communicates are for the most part trite and notorious, and the few revelations which it makes would

have been more judiciously avoided." "It mentions one fact, which for the honour of our Government and the peace of nations it would have done well to keep secret. It appears to have, for a long period of time, and under many successive administrations, been an established practice, that the foreign correspondence of foreign ministers passing through the General Post Office should be sent to a department of the Foreign Office before the forwarding of such correspondence according to its address. The Post master General having had his attention called to the fact that there was no sufficient authority for the practice, has since June discontinued it altogether."

The arrangements for the visit of king Louis-Phillippe to Queen Victoria are understood to be—that his Majesty will embark from Treport for England about the 12th of Sept. in a war-steamer, attended by three other steamers and three ships of the line. He will be received at Portsmouth by the whole of the navy stationed there, with all the honours due to his rank as king of the French. With the least possible delay his Majesty will take his departure by the south-western railway for Windsor castle. At the station nearest Windsor her Majesty's carriages will be in attendance to convey his Majesty and his suite to their destination. It is understood that the king will not visit London. He is to remain at Windsor five days, and will return to his own dominions by the same route of Portsmouth and Treport, so that the whole extent of his absence from his own dominions will be eight days.

In Prussia an attempt had been made by a disappointed and desperate Burgomaster, Ischeck, to assassinate the king, by firing a pistol into his travelling carriage, just as His Majesty and the Queen were setting out on a journey. The particulars are given below.

Their Majesties the king and Queen intended at 8 o'clock A. M. to commence their journey, first to Erdmansdorf, in Silesia, and afterwards to the watering-place Ischl. The travelling carriage stopped in the porch of the palace, and her Majesty the Queen, having received a petition from a poor woman, who was waiting for that purpose, took her seat first. His Majesty the king followed; and at the very moment that he took his seat, and the footman was stooping down for the purpose of turning up the steps, a man from among the surrounding crowd stepped forward close to the carriage, and fired two shots from a double-barrelled pistol in quick succession against the carriage, which at that very moment was starting. His Majesty at once stopped the carriage, and showed to the anxiously surrounding crowd, by throwing back his travelling cloak, that he was not hurt, thanking the people at the same time for the sympathy they exhibited, and then ordered the carriage to drive on, and continued his journey on the Frankfort railway. On arriving at the terminus of the railway, it was found, upon closer inspection of the carriage, that both balls had actually penetrated the carriage, and therefore it must be considered as a special grace of Providence that the illustrious travellers remained unhurt. The assassin was arrested on the spot, and with great difficulty saved from the rage of the populace before being committed to the criminal prison. There he stated himself to be (and was identified as such) the late Burgomaster Ischeck. He is 56 years of age; and was formerly a merchant, afterwards Burgomaster at Starkow, in the Kurmark, which situation he resigned in 1841, after having been censured several times on account of his misconduct. Since then he generally resided at Berlin, and petitioned the different departments, for a new appointment, which however in the absence of any just claims, could not be granted. A similar petition to his Majesty was likewise refused last year. He has always been known as a very violent and passionate man. At his first examination before the Police court he unhesitatingly admitted his crime, and stated as a motive, the rejection of his petitions, declaring at the same time, that he had committed the act without communicating his intention to any person whatever. His trial will commence forthwith.

In France, the Prince de Joinville and his squadron had been sent on an expedition against Morocco, the emperor of which had been charged with violating treaties, and making aggressions on the French territory of Algiers. The mediation of England had been offered to settle the difficulties between the two governments, but it was declined. The affairs of Polynesia, especially the late proceedings there in reference to English subjects, were topics of public discussion, upon which much excitement prevailed.

Spain appears to be in about as wretched a condition as it well can be, exhibiting a state of despotism more worthy of the rulers of Afghanistan than of one of the oldest countries of civilized and Christian Europe. The party in power suspicious of conspiracies against them, take every occasion to bring under arrest persons supposed to be inimical to the present order of things. Executions of distinguished persons are ordered without trial by judge or jury. There seems to be no love of order and peace and no confidence in one another. No public man can be sure how long his own head will be safe. The Government seems now to be one of mere brute force.

The Government of Portugal is unable to meet its financial engagements. Even the allowance to the Queen for the Royal household had only been paid in part. The creditors of government had been summoned and a renewal of their Bills demanded.

The troubles in Italy seem for the present to have subsided. The late conspiracies it is said, were only parts of a general plan of revolution having for its object to unite the different states of Italy into one great Government, whether royal or republican was left for future consideration. The Pope and the Church were to be dismantled, the king of Naples sent adrift, the several dukedoms to be dispersed with, the kingdom of Lombardy freed from Austrian authority; in short the great government of Italy was to be established.

The Government of Greece has at last been recognised by the emperor of Russia and diplomatic relations which have been suspended between the two powers since the late revolution, are to be renewed.

A sergeant of gendarmes made a disturbance in king Otho's new palace, which created a belief that he intended to assassinate his majesty. The man very nearly lost his life by his conduct. He attempted to enter the palace by a private door in the garden, and being resisted by the sentinel, drew his sword, and forced his way through. The sentinel followed and stabbed him with his bayonet in the corridors. One of the Queen's ladies of honour hearing a noise, opened her door, and the

sergeant fell at her feet bathed in blood. He was taken to the hospital and is expected to recover. It appears that he had with him a paper, supposed to be a petition to the king, praying for a compensation for some losses he had sustained in an unfortunate speculation in land, and that it was his intention to murder the king, if this extravagant demand had not been complied with, but on opening the paper it was found to be a rhapsody about Alexander the great. When he first presented himself at the door by which he gained an entrance he set up a shout of "Long live Alexander." The affair has attracted great attention, and many at first supposed that it was an attempt to assassinate the king but there is now no doubt that the man is a monomaniac.

The Sultan of Turkey has received an autograph letter from Queen Victoria conveying the expression of her sincere thanks for the concessions lately made in favour of the Christian population of his empire.—An Italian lately brought with him to Constantinople, a balloon, in which he offered to ascend, if the Government would pay his expenses and make him a present. Having made his preparations which are said to have cost 13,000 piastres he ascended, in the presence of the court, the foreign ambassadors and thousands of spectators. His course was across the sea of Marmora, and news was received on the following day that he had safely landed in a village near Brousa, the inhabitants of which were so terrified at the sight, that they all took to flight.—A stone lately fell from the temple at Jerusalem; each of the Christian sects inhabiting Jerusalem the (Greeks and Catholics) were anxious to have the honour of restoring it to its place. It was decided by the Nabi Effendi, superintendent of the holy sepulchre in favor of the Greeks. The Catholics thereupon forwarded a petition to the French ambassador at Constantinople, who immediately addressed a note to the Porte, condemning the conduct of Nabi Effendi; and asserting that France alone had a right to watch over the preservation of the holy city.

The Turkish Government has given an order forbidding the building of the protestant Church at Jerusalem.

In the United States, Congress had refused to sanction the annexation of Texas. The riots in Philadelphia between the Irish and Native Americans were renewed on the 5th of July and continued for several days with great violence. The rioters possessed themselves of cannon and fired on the military who had been called out to suppress the riot, who also fired in return. It is said that 50 persons were killed or wounded in the conflict. Order had however, at length been restored. Several of the rioters had been arrested and examined on charges of riot, high treason and murder.

In Illinois one of the western states, a mob had violently broken into the jail where the Mormon leaders Joe Smith and his brother, were confined, and shot them. It is insisted by the multitude that the Mormons shall be compelled to leave Illinois.

The Mississippi and other western rivers had overflowed their banks to such an extent as to destroy crops and even villages. 200,000 bales of cotton are said to have been destroyed, and in one paper the amount of loss is estimated (though we can hardly believe it) at \$12,000,000.

Valuable Receipt for making Boots and Shoes Water-tight and elastic.

Put 1 lb. of tallow and ½ lb. of resin into a pot on the fire; when melted and mixed, warm the Boots, and apply the hot stuff with a Painter's brush until neither the soles nor upper leather will suck in any more.

If it is desired that the Boots should immediately take a good polish dissolve an ounce of bees' wax in an ounce of spirits of turpentine, to which add a tea-spoonful of lamp black.—A day or two after the Boots are treated with the tallow and resin, rub over them the wax and turpentine, but not before the fire.—Thus the exterior will have a coat of wax alone and shine like a mirror.—Extd. from Cham. Journal.

The Boots &c can be heated in the sun and left out after the stuff is applied; when a few hours of hot sun-shine will make them suck all the stuff dry.—If any stuff remains on the Boots, it should be rubbed off before the wax is applied.—The Boots will become quite elastic after they are once worn.

புதினச் சங்கீதி.

யாழ்ப்பாணம்.

தஞ்சை: ஆ. ஐப்பசி, டி. உள். து. புத்தகிழமை காலமே பத்திரிகைக்கு வட்டுக்கோட்டையிற் சாத்திரபயன் ளிச்சுட்டத் துப் பின்னகன் கற்றிருக்குந் தமிழ்ச் சுவியலும் இங்கிலிசுக் கல்வியிலும் பிரசித்தமாகப் பரிசோதனைபண்ணப்பட இருக்கிறபடியினாலே அன்றையிற்னஞ் சகல கோதிய பனிதரும் அவ்விடம்போகும்படி கேட்டுக்கொள்ளுகிறோம்.

சென்னைப்படினம்.

யாழ்ப்பாண அமெரிக்கன் மிஷ்யோன் சங்கத்தனச் சொந்தவருந் தேகசெனக்கியவின்னக் காரணமாய் இவ்விடம்விட்டுப்பிரயாணம் போனவருவாகிய (Rev.) Robert Wyman) கனமப்பொருத்திய உவைமன் என்னுக்குருவானவரும் அவர் நாயகியும் அவர்களுக்குத் துணையாய்ப்போன உதவிகாரர் சகலரும் ஆண்டவன்கிருபாகடாட்சத்தினாலே இந்நகரசம், யாழ்ப்பாணம், தேதி. சென்னைப்படினத்திற் சரிசுகுத்தனன் போய்ச்சென்ற துவிட்டார்களுள்ற செய்தவந் தனக்கன்கண்டோம்.

இச்செவ்வ அமெரிக்காவிலிருந் துவந்த (Rev. H. R. Hoisington) கோபகிழமன் குறும் அவர் நாயகியும் யாழ்ப்பாணமவன்

இந்தமாதம், உகர், தேதி, தோணியேறவிருக்கிறார்களென்ற செய்தி வந்தது.

அரக்கன் தேசம்.

அரக்கன் தேசத்தைச் சீர்தந்த ஒரு பகுதியிலிருக்கும் கெறன்ஸ் என்னுள் சாதியாரில் இராயரம்பெயர் கனம்பொருந்திய குருவாகிய அப்பொற்றையரிடத்தில் (Rev. J. Abbot) ஞானஸநானம்பெற்றுக் கிறிஸ்தவர்களாகுகளென்று கேள்விப்பட்டு அளவிறந்த சந்தோஷங்கொண்டோம். இச்சுப சோபனத்தைப்பற்றிப் புரட்டாகி, மூ. உக. தூ. ஞாயிற்றுக்கிழமை மத்தியானம். யக. மணிநேரத்திலும், சாயுங்காலம், கூ. மணிநேரத்திலும், ஐப்பசி மூ. க. தூ. செவ்வாய்க்கிழமை சாயுங்காலம், கூ. மணி நேரத்திலுள் சென்னப்பட்டினத்திற் செபக்கூட்டம் நடந்துவரும்.

இங்கிலாந்து.

எங்களதுபுத்தம் தத்துவ மகத்துவம்பொருந்திய இங்கிலாந்து முதலிய தேசங்களை இராச்சியப்பாலனம்பண்ணி வருபவரும் பாதுகாவுமாசிய விக்ரோயியா அரசியவர்களுக்குப் பிறகிட்ட ஆவணி, மூ. கூர். தூ. ஓர் புத்திரன் பூமியிற் பிரசன்னமானு னென்று இச்செவ்வந்த தபால்வழியாகத் தெரியவந்தது.

தூயாசகம். ஆண்டு கைமாதமுக்கிளையாக இங்கிலாந்து சீமையிலிருந்து இந்தியாவுக்கு அனுப்பும் சமாசாரங்களுக்குப் பதினாந்து நாளைக்குள்ளாக மறுமொழிவரும்படியான வசதிசெய்யப்பண்ணப்பட்டிருக்கின்றன. அல்லாமலும், விறிட்டுல கோவரணமேந்தார் அஞ்சல்கொண்டுபோகும் செவ்வையிறுக்கச் சம்மதிக்கில் மகம்பது அவி என்பவர் கப்பல்செய்து போக்குவரத்துக்காதாரமாயிருக்கப்பட்ட கெயிலேவிலிருந்து குவேஸ்ட்டுக்குத் தன்செவ்வாக இருப்பதற்கான மணித்தியாலத்திலே வருகின்ற கப்பலாட்களுக்கு சாமாங்களும் நானு மணித்தியாலத்தினுள் வரத்தக்க கிளையாக ஒரு கிறித்தோமும்படி எண்ணியிருக்கார்.

இவர்கைத்திலேதானே கோப்பியுள் சீனியும் உண்டாக்கும் பொருட்டு இரண்டிலட்சம் பவுண் முதல்கட்டும்படிக்கும் அதைப்பற்றி யோர்சுக்கம் உண்டுபடும்படிக்கும் பிரயத்தனம்பண்ண இங்கிலாந்திற் மயாராயிருக்கிறார்கள்.

புருசியதேசத் தரசனுமரகியும் ஒருநாட் காலமே எட்டிமணி போலே பிரயானம் பண்ணிக்கொண்டு வருகையில், அவ்விடஞ்சனக் கூட்டத்துக்குள் சின்றுவோர் சண்டாளன் அவர்கள் இருவருமேறின கரத்தையோடிப்போகையில் அதற்கு நேராக வந்து சின்றுகெண்டு இரணக் குழல்த் துப்பாக்கியிலுலே ஒன்றுமாறியொன்றாக மின்னல் மின்னிமாறின அவ்வளவுகெதியாக அவர்களுக்குச் சுட்டான். அப்பொழுது இராசா கரத்தையைத்தறிக்கச்சொல்லி ஆண்டவன் அனுக்கிரகத்தினால் அந்தச் சூடு தள்ளிப்படவல்லவென்று சொல்லி விசாரமுற்றந்நமன் தின்று அந்நேரம் சனங்கள் கரட்டின்பரிதாபத்துக்காக அவர்களுக்கு உபசாரவார்த்தைகளைக் கூறித் திரும்பவும் கரத்தையோட்டுங்களை என்று சொல்லிப் போய் வேறேரிடத்தில் வந்து நின்று தரித்துக் கரத்தையைக் கூர்மையாய்ப் பார்த்தகாலையில் அச்சண்டாளன் துரோகி போட்டுச்சுட்ட குண்டரண்டுக் கரத்தையிற்ப்பட்டு விக்கொண்டுபோயும் அதிலிருந்து அரசனுமரகியும் யாதொருசேதமுமின்றித் தப்பிக்கொண்டார்கள். ஆலையிலகப்பட்ட கரும்பைப்போல அந்தச்சிகாரனைப் பிடித்தாப்போலே அன்றைக்கு நமது உதிரங்குடித்துப்போடுவார்கள் ஏனென்றால் சனங்களுக்கு அவனிலிருந்த கோபம் அவ்வளவுமலாயிருந்தது அப்படியிருந்தும் அவனுக்கியாதொன்று செய்து கட்டிவிட்டதிலேதானே பிடித்து விளங்கும்படி கிறைச்சாலையில்வைத்து நீதானே இத்துரோகஞ்செய்தாயென்று கேட்டகாலையில் சுட்டவன் நான் தானென்றான். இவனுக்குப் பராயம், ஓசூ. முன்னே இவன் வந்தகனியிருந்து பிற்பாடு மலதிருத்து உத்தியோகஸ்தையிருந்த காலையில் வெகுநேரம் அன்னதமான காரியங்களைச்செய்து கண்டிக்கப்பட்டதினால், பிறகிட்ட, தூயாசகம், ஆண்டிலே தன்மலதிருத்து உத்தியோகத்தைத் தன்மனதாக நீக்கிவிட்டதன் பிறகு கொவரணமேந்திற் பவலித நிரையான உத்தியோகஸ்தருக்கு மன்றாட்டுக்கடதாசி கொடுத்துத் தனக்கேதும் புதிதாய் ஒரு உத்தியோகம் கிடைக்கவேண்டுமென்றிரந்துகேட்டுக்கொண்டாலும் அவன் உத்தியோகமடைகிறதற்கு அவனுக்கு யாதொரு உரித்துமில்லாதபடியால் அவன் கேள்விப்படி ஒரு உத்தியோகமும் அவனுக்குக்கிடைக்கவில்லை. பிற்பாடு போனவரும் ஓர்ம

ன்றாட்டுக்கடதாசியைத் தான் சுட்டுக்கொல்லும்படி நினைத்த இராசாவுக்குக் கொடுத்தபோது அவர் அவனுடைய மன்றாட்டத்தைத் தன்னிப்போட்டார். இவன் சுட்டகாரியத்தைப் பற்றி முதன்முதற் போலீஸ்காட்டுக்கு முன் விளங்கின வேளையில், தான் தான் சுட்டதென்றும், ஏன் அப்படிச்சுட்டாயென்று வினாவின வடத்தில் நன்மொழிந்த மன்றாட்டுக்கடதாசிகளொன்றுக்கென்கிலும் மன்றமொழிகிடையாதின் காரணத்தைப்பற்றிச் சுட்டெனென்றுத் தான் இவ்வதமாய்ச் சுடவிருந்ததைப்பற்றி முன் எவர்க்கென்குதல் அறிவிக்கவல்லவென்றுத் கோட்டுக்கு முன்பாகத் தன்வாயாலே சொன்னான்.

வாலிபருக்கோர் புத்தி

வாலிபரே, பகற்காலவேலை முடிந்ததன்பின் இராக்காலங்களில் உங்கள் நேரத்தை யென்னத்திற்கென்று செலவழிக்கிறீர்கள். அந்நேரத்தில் நீங்கள் சூதுவினையாடி வீண்நேரம்போக்குவதிலும் வெளக்க வைக்கப்பட்புகளை நீங்கள் அந்நேரத்திற் கற்றுக்கொண்டால் உங்களுக்கு வரவருக்கும் பலாபலன் இவ்வளவேன்று வரையறுக்கக்கூடியதாய் இருக்கவல்லவெ. கோலிற் பாரபத்தியகாரனுடைய புத்திரனைப்பாருங்கள். அவன் தன் வேலைகள் ஒளிர்ச்சிதின் பின்னல் இரவிலே கிறித்தநேரமாகப்போய் வாணசேரதினைப் பார்த்துக் கிரகித்து அவைகளினோடமுதலிய பெயர்ச்சியைக் கவனித்து வந்ததினாலே ஓர் போர் போந்த சோதிடசாத்திரியானான். கிறிவல்லியம் பிப்பிஸ் என்பவருக்கு நற்பத்தைத் தாம் பராயத்தியத்திலே நயிற்றென்ற கணமே பட்டமும் மாசைச் சூசென்று என்ற ஊருக்குக் கவரண உத்தியோகமுட்கிடடைத்தது. அவர் பதினெட்டுவயதன்பின் வோஸ்தன் என்ற ஊரிலே ஓடாவியாயிருந்த ஒருவனிடத்திலே முதன்முதல் வாகிக்கப்பழிக்கொண்டார். ஓர் புதினப்பத்திரிகையை நடாத்திவருகிறவராகிய வல்லியம் இப்போட்டென்பவர் ஒரு செம்மானிடத்திலிருந்து வேலை பழகி கிடைவிட்டநேரங்களிற் படித்துக்கொண்டுவந்தார். அவருக்குக் கடதாசி துவவல்லாததினால் ஒரு மறு ஊசியினால் நல்லமுத்தமான தோலிற் கணக்குச் சாத்திரகுத்திர விதிகளை எழுதிவந்தார். அமேரிக்காதேசத்திலேசோதிடத்தற்கிரேஷ்டராயிருந்தது விது திறன்அவுக என்பவர் வாலிப வயதில் வைத்திருந்த கலப்பையைப் பார்த்தால் அதிலெங்கும் கணக்குகளும் எண்களும் எழுதியிருந்தன. லைகோத்திராந்து தேசத்திற் சோதிட சாலதிரியாயிருந்த யெமெஸ் பேக்கசெனென்பவர் யாதொரு உவாத்தியாய்ச் சீழ் இராமலித் தானே வாசிக்கப்பழிக்கொண்டு இராக்காலத்தில் ஆட்டுப்பட்டியிலிருக்கும் பொழுது வாண சோதிடனைக் கண்டு அவைகளின் வழியாகச் சோதிட சாலதிரத்திலிற் மகாவலித்தார அறிவைப் பெற்றவரானார். நாங்கள் வீணருடன் கூடிநாடி அநர்த்தமான சம்பாஷணைகளைப் பேசி வெறிகொள்ளும் பதார்த்தங்கள் விற்றுகு சந்தைகளிற் சென்று போக்கின நேரத்தை எடுத்தி உபயோகமுள்ள அறிவைப் பெற்றுக்கொள்ளவேண்டுமென்ற அவாவுடன் செலவழித்துவருகிற கலப்புச் சொல்லாதோ கவிபென்றுதுபோலும் கம்பரீட்டில் அப்படிச் கலிபாடுதென்ற பழமொழிபோலும், ஒன்றுக்கும்கூடாதென்று கடைசந்தைகளிற் கிடக்கிறவர்கள் தானும் வேண்டிய பிரயாசப்படுகில் நல்ல உத்தியோகங்களைப் பெற்றுக்கொள்வார்களென்பதற்கு ஐயமென்ன.

தாரகையே உன்னை மதிக்கிறோம் தயவாய்த் தினமுந் துதிக்கிறோம்.

மகா கனம்பொருந்திய முகாமைத் துரையே,

உலகத்திலே மணஞ் செய்துகொண்டவர்கள் பிதாமாதாக்கள் முதலான பெரியோர்களை வணங்குமிடத்து அவர்கள் வணங்கினவர்களைப் பதினாறு பேரும் பெறுவாயாகவேன்று வாழ்த்தல் பண்ணுகிறார்கள். இவ்வழித்துதல்களைப் பலரும் பதினாறு பின்னகெனென்றெண்ணுகிறார்கள். அது முறையுமன்று துறையுமன்று. அதின் உண்மைக் கருத்தோவென்றால்—தொகையகராதிபுட் பேயுபதினாறு என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. அவையாவன—புகழ், கல்வல், வலி, வெற்றி, நன்மக்கள், பெயர், நெல், நல்லூழ், துகர்ச்சி, அறிவு, அழகு, பெருமை, இளமை, துணிவு, நோய்ச் சுகம், வாழ்நாள் இவைகளாய். இப்படிச் சொல்வது ஒப்பென்று அப்படிச் சொல்வது தப்பென்றுத் தோன்றுகின்றது. இதை மறுப்பவர்களுண்டாயிருந்தால் சியாயுஞ் சொல்லட்டும் சொல்லி

வெவ்விடும். இப்படிக்கு
 திருமங்கல சாஸ்திரப் பள்ளிக்கூடத்
 து மாணுக்கள் கே. தேவசகாயம்.

DEAR MR. EDITOR,

In the last No. of your Star, (Vol. iv. page 178,) I had the pleasure of perusing an article by your correspondent Mr. Juvenis Discipulus on Tamil verbs. His remarks on தன்வினை, பிறவினை, &c. and his criticism on my article on Passive verbs, (Vol. iv. page 162) are, I may be allowed to say, inconsistent with the established rules of Grammars; and I think that my last communication (which I hope will appear in your next No.) will serve as a rejoinder to the main points of his reply. I shall, therefore, in the following few lines, attempt to show him in what points I think him mistaken. Voice, in Grammar, according to Webster, M. Culloch and Rees, is a particular mode of inflecting or conjugating verbs: as, the Active voice, the Passive voice. Active voice is that mode of inflection which the verb assumes when its subject or nominative is the agent; Passive voice is that mode of inflection, which the verb assumes when its subject or nominative is the patient. Verb is the name given to all words whose office is to predicate or assert. It is plain from these quotations that *verb* and *voice* mean different things, and that verbs admit of (not to speak of the medial voice of the Sanscrit and Greek) two voices: as, the active, and the passive voice. Mr. J. D. states, "When I say there are two, and only two divisions of verbs in Tamil, I mean there are only two voices, which are called தன்வினை and பிறவினை; தன்வினை intransitive verb, பிறவினை transitive verb." "தன்வினை intransitive verb," and "பிறவினை transitive verb" are, according to this paragraph, the only two voices in Tamil. Are "intransitive verb தன்வினை" and "transitive verb பிறவினை" voices? Is *voice* a synonymous term with *verb*? We know that a *verb* may be in a *voice*; but a *verb* is not a *voice*. (See above.)

Again, தன்வினை and பிறவினை have no reference to peculiar voices; i. e. modes of inflection by which they come to be considered as either active or passive. (See my article on தன்வினை and பிறவினை.) It is well known that the division of verbs in any language, into transitive and intransitive, is because of their efforts to operate or not to operate upon an object; but *voice*, as said above, has respect to a particular mode of inflection only. Mr. J. D. states "there is no material difference between செயப்படுபொருள் குன்றி யவனை and தன்வினை, and செயப்படுபொருள் குன்றாதவனை and பிறவினை." This paragraph involves a great error. Let him please turn to page 103 of இலக்கண சூருக்கவிலை and read and see articles 82 and 83, and also my article on தன்வினை and பிறவினை. Mr. J. D. asks, "Is there any authority for using the Passive verbs in Tamil?" I would answer him, yes; See இலக்கணச்சூருக். விலை, நன் னூல், இலக்கணவிலக்கம், வீரசோழியம், &c. If it be alleged that செயப்பாட்டுவினை (Passive verbs) are not properly a class of verbs because they are compounded of a generic and a specific verb, we may with equal truth say that the passive verbs as well as the transitive and intransitive verbs of any language compounded of generic and specific verbs are not properly a class of verbs. To conclude, let me remark that Mr. J. D.'s statement about தன்வினை, பிறவினை voice, passive verbs, செயப்படுபொருள் குன்றி யவனை, செயப்படுபொருள் குன்றாதவனை, &c. are all incorrect.

With these remarks, I leave the subject to the mature consideration of the readers of the Star, and begging an early insertion of this article.

I remain here, Dear Mr. Editor,
 Yours very truly, A. R.

Batticotta Seminary.

DEAR MR. EDITOR,

At the time of the last great eclipse, the following anecdote occurred. If you think it worth a notice in the Star, you are at liberty to publish it. The man with whom I had the conversation is intelligent, influential, and wealthy.

C.

Sivagunga, 22d August 1844.

Why do you come to me for an Almanac?

"Because I am wanting one, Iyer."

Yes, but you can get from the Brahmins all the necessary calculations.

"True, but it costs more, and this is less trouble."

And do you not know that our Almanacs are more correct than yours?

"No, they are not more correct."

But I think they are more correct, for your Brahmins do not understand the principles of Astronomy so as to make correct calculations.

"Yes, Iyer, your calculations and theirs are the very same."

Oh no, you must be mistaken; because they calculate from rules which cannot give the exact hours and minutes, and they sometimes mistake many days.

"That is not so, you do not know our rules."
 But I know some of them.
 At length the man getting a little impatient replied:
 "If we make a mistake, it is not our fault, for every year before the Almanac is printed, the Brahmins here and at Madura get a copy of it, and then they take their calculation from that copy."
 From whence do they obtain a copy?
 "From Batticotta."
 How do you know this?
 "Because I know it."
 Then I acknowledge my mistake and admit that the Brahmins are right in their calculations, but wrong in stealing them.

To the Editor of the Morning Star.

I need hardly excuse myself in troubling you for the insertion of the following circumstance which being a matter of momentous nature it is hoped will be read by your readers with great pleasure. To my great surprise I am in possession of an intelligence which reached me a few days since, to which I confidently assure you that many of your correspondent will devote more than ordinary attention. Especially because it will engage the best part of the recreation or diversion of your Christian readers. The intelligence is one of an extraordinary nature. The conversion of a Mahometan.

Fearing a full account of this personage would require much space in your excellent luminary, I resolved to give a short account of him in as a concise way possible. He was the offspring of a professed of Mahomedan, a native of India. He passed his boyhood in one of the Grammar schools suitably to the desires of his parents. And in the course of two or three years he became a qualified student for College. Accordingly he gained the favor of his master and was placed in the footing of a Collegiate student. He exerted his mental faculties in such a manner as to make himself free from the prescribed rules of the College: So he was employed, that he may be enabled to support his family which sustained an irrecoverable loss in the death of his father. But let it be remembered that while he thus received assistance from his superiors to the maintenance of his body he who rendered succour to him to support him and his parents ceased not to give him advice which will teach him to know and acquire things for the maintenance of his valuable soul in an eternal world hereafter. At the first time he turned a deaf ear to the advise and importunity of his kind master. While he was in this state it pleased the Almighty to remove him from this place and place him in another. There also he had a white master who was so kind to him as to treat him more kindly than his own father; and who it is said exercised also his goodness to turn him from his religion which leads persons to perdition. The youth being sensible of his hardness and resistance which he had to undergo if he should deviate from his parents religion at first declined the proposal of his master. But what my readers. Nothing but the powerful arm of God miraculously entered his heart and opened his understanding that he immediately acceded to the proposal of his master and joined the Church of Christ with an open profession of his deceitful heart hitherto. When this message reached his parents they lay wait in his path and carried him home; thence he, with great difficulty recovered to his master again. Henceforth he became a member of Christ's body till the dissolution of body. Hence I hope this will excite a feeling of joy and gladness, in the hearts of your readers.

Jaffna, 24th August, 1844.

Yours truly,
 C. S.

ஐப்பசி மாதம்.

சாதிமா ஐப்பசி மா. யரு. திசு. நடசு. கார்த்தி. டா. யரு. தி. வ.

Date	திருக்குறள்	புராணம்	நட்சத்திரம்	திதி.	யோகம்.	கரணம்.					
15	க	செ	அ	உயு11	ச	கூ1	ஆ	11	சுவு	வ	ய
16	உ	கே	உச	11	ப	கூ1	சோ	சுரு	பா	உஎ	ச1
17	க	வி	மூ	உயு11	ஷ	உரு11	அ	கூ11	தை	உரு11	
18	ச	வெ	பூ	யஎ1	ஸ	உயு11	சு	கூ1	வ	உயு11	
19	ரு	ச	உ	யச1	அ	யரு11	தி	உரு11	ய	யரு11	
20	க	ஞா	தி	யஉ	ந	யசு11	சூ	யஎ11	கவு	யசு11	
21	எ	தீ	அ	ய11	க	யு11	க	யஉ1	கா	யு11	
22	அ	செ	ச	ய11	ச	எ	வி	அ	வி	எ	
23	க	பு	பூ	யசு11	து	கூ1	து	சு11	பா	கூ1	
24	ய	வ	உ	யரு11	தி	எ	வி	உ	தை	எ	
25	யசு	வெ	ரே	யசு1	ச	யு11	அ	11	வ	யு11	
26	யஉ	ச	அ	உசு11	0	யஉ	கூ	கூ11	ய	யஉ	
27	யக	ஞா	பர	உஎ1	பி	யசு	கூ	1	கவு	யசு	
28	யசு	தி	கா	யரு11	து	உரு11	வி	சு1	கர	யரு11	
29	யரு	செ	ரா	யசு11	தி	உசு	வ	உ11	வி	உசு	
30	யசு	ப	மி	சுசு	ச	யரு	ய	யு11	பா	யசு	
31	யஎ	வி	தி	ருஉ	ப	யரு11	தி	சு11	கவு	யசு	

POET'S CORNER.

SYMPATHY WITH NATURE.—AN EXTRACT.

[By N. P. Willis.]

THERE is a gentler element, and man
May breathe it with a calm, unruffled soul,
And drink its living waters till his heart
Is pure—and this is human happiness!
Its secret and its evidence are writ
In the broad book of nature. 'Tis to have
Attentive and believing faculties;
To go abroad rejoicing in the joy
Of beautiful and well created things;
To love the voice of waters and the sheen
Of silver fountains leaping to the sea;
To thrill with the rich melody of birds,
Living their life of music; to be glad
In the gay sunshine, reverent in the storm;
To see a beauty in the stirring leaf,
And find calm thoughts beneath the whispering tree:
To see, and hear, and breathe the evidence
Of God's deep-wisdom in the natural world!
It is to linger on 'the magic face
Of human beauty,' and from light and shade
Alike to draw a lesson; 'tis to love
The cadences of voices that are tuned
By majesty and purity of thought;
To gaze on woman's beauty, as a star
Whose purity and distance make it fair,
And in the gush of music to be still,
And feel that it has purified the heart!
It is to love all virtue for itself,
All nature for its breathing evidence;
And, when the eye hath seen, and when the ear
Hath drunk the beautiful harmony of the world,
It is to humble the imperfect mind,
And lean the broken spirit upon God!

THE BOOT-BLACK AND THE COLLEGE-PRESIDENT.

TWO SCENES FROM REAL LIFE.

Some scores of years since, the President of a well-known College at Kentucky was one morning, while sitting in his study, astonished by the entrance of a singular visitor.

The visitor was a boy of some seventeen years, rough and uncouth in his appearance, dressed in homespun, with thick clumsy shoes on his feet, an old tattered felt hat on his head, surmounting a mass of uncombed hair, which relieved swarthy and sun burnt features, marked by eyes quick and sparkling, but vacant and unexpressive from want of education. The whole appearance of the youth was that of an untaught, uncultivated plough-boy.

The President, an affable and venerable man, inquired into the business of the person who stood before him.

If you please, Sir, said the plough-boy, with all the hesitancy of an uneducated rustic, if you please, Sir, I like to get some learning. I heard you had a college in these parts, and I thought if I would work a spell for you, you would help me now and then in getting an education!

Well, my young friend, replied the President, I scarcely can see any way in which you might be useful to us. Your request is somewhat singular—

Why, I can bring water, cut wood, or black your boots, interrupted the boy, his eyes brightening in his earnestness. I want to get an education. I want to make something of myself. I don't care how hard I work, only so as to get an education. I want—

He paused—at a loss for words to express his ideas. But there was a language in the expressive lip and glancing eyes—there was a language in his manner, in the tone in which the words were spoken, that appealed at once to the professor's feelings. He determined to try the sincerity of the youth.

I am afraid, my young friend, that I can do nothing for you. I would like to assist you, but I see no way in which you can be useful to us at present!

The President resumed his book. In a moment he glanced at the plough-boy, who, silent and mute, stood holding the handle of the door. He fingered his rough hat confusedly in one hand—his eyes were downcast, and his upper lip quivered and trembled, as though he were endeavouring to repress strong and sudden feelings of intense disappointment. The effort was but half successful. A tear emerging from the downcast eyelid, rolled over the sun-burnt cheek, and with a quick, nervous action, the plough-boy raised his toil-hardened hand and brushed away the sign of regret.

He made a well-meant but awkward mark of obeisance and opened the door, had one foot across the threshold, when the President called him back.

The plough-boy was in a few moments hired as a man of all work and boot-black to the College.

The next scene which we give the reader was in a new and magnificent church, rich with the beauties of architecture and thronged by an immense crowd, who listened with death-like stillness to the burning eloquence of the minister of heaven who delivered the mission of his master from the altar.

The speaker was a man in the full glow of middle age, of striking and impressive appearance, piercing intellectual eye, and forehead.

Every eye is fixed on him, every lip is hushed, and every ear, with nervous intensity, drinks in the eloquent teachings of the orator.

Who in all that throng would recognize in the famed—the learned—the eloquent President of — College, of Pennsylvania the humble boot-black of — College in Kentucky. Yet they were the same.

Let the youthful aspirant after education, honor and dignity enter with the same determination and self-denial upon the present of his object, &c. and success cannot fail to crown his efforts.

SIMPLE REMEDY.

A Quaker was once advising a drunkard to leave off his ruinous habit of drinking intoxicating liquors.

Can you tell me how to do it? said the slave to his appetite.

Quaker.—It is just as easy as to open thy hand.

Drunkard.—Convince me of that, and I promise, upon my honour, that I will do as you will tell me.

Quaker.—Well, friend, whenever thou findest any vessel of intoxicating liquor in thy hand, open the hand that contains it, before it reaches thy mouth, and thou wilt never be drunk again.

The toper was so pleased with this plain advice, that he followed it, and was a toper no more.

NOTICE.

A commodious House with Out Houses and two large Godowns for storing, and a small garden lying near the Custom House at the beach for sale, well suited for mercantile purposes, and worthy the attention of Planters, Merchants, and Traders.

An offer of £112 10s. has already been made in the Public Auction.

For particulars apply to the Auctioneer, Mr. J. SPERDEWINDE, or Mr. J. G. GRATIAEN at the Custom House. Jaffna, 11th September, 1844.

அறிவித்தல்.

யாழ்ப்பாணக் கடற்கரை ரேகுக்கு முடிகடியிலிருப்பதும் வருத்தக அலுவல்களுக்கு வெகுயோக்கியமான தூர் தோட்டத் துரைமாரும் வருத்தகரும் விபாபாரிகளுமானவர்களின் கவனிப்புக்கு வெகுபாத்திரமான துவமான ஒரு விசாலமான வீடும் உள்வீடிகளுஞ் சரக்குகளைச் சேகரித்து வைக்கத்தக்க இரண்டு பெரியகிட்டங்குகளும் விலைக்குவிற்க இருக்குது.

அவைகள், ராயல. பவுணும் பத்துச் சிலிங்கும் வெளியரங்கமான யேலத்திற் கேட்கப்பட்டாச்சுது.

அதிக விபரமாக இதைப்பற்றி யேலத்தின் முதன்மைக்காரராகிய மெஸ்தர் இஸ்பலுதுவெந்தைத்து ரையவர்களிடத்தில் அல்லது ரேகுவில் உத்தியோகமாயிருக்கின்ற மெஸ்தர் கிறேசன் துரையவர்களிடத்தில் விசாரித்துக்கொள்ளவும்.

யாழ்ப்பாணம், சூ. அ. ச. ம் 1844. ராயல. பவுணும்.

ERRATA.—In p. 192, for "remain abreast," read *remain at rest*; for "acted upon the force," read *acted upon by the force*.

CONTENTS.

The difference between temporal and eternal things	181	On the Errors in Tamil Calendars	190
Cural—From "Dr. Mussey's Essay on the influence of Tobacco"	ib.	Panchangam	ib.
Translation of the article "The Pious Negro" (English deferred)	182	The Advent of Christ	189
A Fable	ib.	On the indifference of the Educated natives as to their improvement	ib.
The wise men came to Jesus	183	Rule for finding Compound Interest	ib.
Satirical Poem on the superstitions of the Hindus	ib.	On the cases of Nouns	ib.
The young man's Leisure	184	What books are most essential for the acquirement of good style	ib.
The power of a holy life	ib.	On the ceremonies of heathen gurus	ib.
Summary of Local and Overland Intelligence	ib.	Explanation of a verse requested	191
Receipt for Boots and Shoes	185	On the answer to an arithmetical Query	ib.
Summary of Tamil Intelligence	ib.	Solutions of a Geometrical problem	192
On the mode of Translation, &c.	187-190	Explanation of a Hydros. query	ib.
		An Arithmetical query	ib.

ஞானமணவாளன் வருகை.
(The advent of Jesus Christ.)

விருத்தம்.

சங்கவானவர்கள் போற்றச் சகவலுதலும் வாழ்த்தப் பங்கமற்றுயர்ந்தசாலேம் பட்டணமகிழ்ச்சியோங்க மங்களத்துடன்கீயோனின் மங்கையை விவாகஞ்செய்ய இங்கிதப்பரமன்மைந்தன் யேசுநாயகன் வந்தானே.

பதம். இராகம் காப்போதி.

- க. சுந்தரவானத்தினின்று நாயகன்மையாவுங்கொண்டு மைந்தரைக்கண்டிசந்திக்கமானுவேவ்வந்தார்.
- உ. மண்ணுளொர்வணங்கிப்போற்ற மாசூசெய்ப்பாதகமாற்ற விண்ணிவருந்தகிழிஸதுமேகியா வந்தார்.
- ஈ. நீதிகளெல்லாமுழுக்கிநித்தியசீவனைக்கொடுக்கச் சாதியனநீதும்புரக்கத்தற்பரன் வந்தார்.
- ச. வெண்ணியெய்க்கிதரித்தவலிந்தையின்பொற்கச்சகைகடம்பு புண்ணியயோவா வகண்டேற்றும்புபதி வந்தார்.
- ஞ. நீசுவாகனத்திலேயி ரெசர்பன்னிருவர்குழ மாசிலவாவாகஞ்செய்ய மன்னவன் வந்தார்.
- கூ. ஓகியன் ஞாந்சியுமென்றுன்னதந்தொலிமுழங்க யேசுநாயகன் தான்கையோந்தானே வந்தார்.
- எ. தூதரெக்காளந்தொனிக்கத்துய்யசாலேம்பட்டணத்தின் வீத்டடுவெநடர் துவேதனார் வந்தார்.
- அ. கித்தியவிவாகத்துக்கென்றுநெய்த்துக்கொண்டேசீயானி னுத்தமியைமன்றலசெய்யவுன்னதன் வந்தார்.
- கூ. அட்செய்சீயோன்மலையிலன்பதாய்ச்சீயோனிம்மாநை துச்சித்தவிவாகஞ்செய்யஒருவனே வந்தார்.
- ல. வெதநாயகன்பண்பாடுமெதினியெவாங்கொண்டாடு மாசூசீயோன் கண்கள் தேடுமெவானன் வந்தார்.

DEAR STAR,

The perusal of the article which appeared in No. 15. of the Morning Star, p. 144, complaining of the universal indifference of the educated Natives, as to their mental and moral improvement, having put me into a series of reflections on the subject, I venture to suggest a few thoughts to the youths under training at present in Mission Seminaries and Institutions in addition to those, by way of preliminary considerations in the article addressed to them in a former number. But as the continuation of the discussion will, it is hoped, promote a sincere desire for improvement which will enable them to rise above the degraded condition of their benighted fellow country men, I hope they will excuse the liberty when I recommend to them some things which are truly useful and valuable.

These young men should bear in mind then that their fellow countrymen are justly charged with having no natural desire to improve their mental faculties: the most distinguishing characteristic of the Tamils is their extreme apathy both as to the affairs of this life and of that to come. If there is happily to be met with any exception to this class, we do not often see any hearty desire to direct their mental efforts to the more important matters of religion. The Tamils have no natural incitements as it is observed in many cases, sufficient to encourage a vigorous attempt—their sensibilities of moral rectitude are imperfect—they have no natural love of excellence, although they are possessed of intellectual powers capable of infinite improvement. It is true that the Tamil youths will not yield to a youth of his standing among any other nation in getting up the lessons to which he is set; but it is a lamentably disgraceful consideration to him if we begin to enquire the different views with which he and his competitor will proceed to their respective business: The English youth, for instance, when he has a book put into his hand, proceeds with his researches therein with a laudable view that he, by imbibing the sentiments thereof, should become a man of enlarged notions and polished taste, and that too with a fixed determination to use directly, and employ every thing as subservient to the "one thing needful." The Tamil youth, on the contrary, does his tasks, with no other view than to gain the proposed end, no distant views are to be observed in him. No greater desire to be profited by the contents of what he reads than to be prepared for the appointed season to pass the examination if there be any proposed. Put the Tamil youth to school and he will, as it is generally the case, want, first of all, to be told in what station, whether in the Government or in Ecclesiastical or the Engineer's department will he be hereafter employed; and accordingly he selects those works only, the information derived from which, will best assist him in that department, and, neglecting all those

valuable works which will amply contribute to the improvement of his mind, forgets that the two principal objects of conducting an education are "to cultivate a good heart and to give the understanding such additional strength and information as may safely direct the heart in the various events of life, teaching the possessor of it to act up to the comparative dignity of human nature."—Here we see all his endeavors terminate in the things of time and of this world. When the desired end is gained, experience also contributes to strengthen his stock of knowledge. God, heaven and eternity are no longer to be the subjects of his meditation than the things of this world—and accordingly books on morality—books which will contribute to his mental improvement are disregarded. During the time he stayed at school he read a little of Natural Philosophy, of Mathematics, Astronomy, Geography, &c. and regularly joining the Bible Class, he did not omit to read a little of Theology. In all these studies the manner in which he conducted himself was as if he was "forming himself as a scholar and a man which accordingly obtained for him and his fellows the favourable sentiments of the Missionaries in terms stronger than the following.—"In all of which branches some of the native youths have made considerable progress and shew as good a capacity for acquiring knowledge and as great a thirst for it as youths of the same standing in England." But inwardly they were influenced by no better thought of improving their mental powers; than to be enabled to earn their living in some way or other, and finding the artifices practised by those who are in any measure acquainted with the English language were the most successful, they bestowed no more attention to the contents of the works put into their hands, with desire of practising the sentiments thereof than they, as many a young people do even in this age, tried to understand the language of the books so that they also may be able to write similar pieces and translate them into their native tongue for mercenary purposes. Here they having attained the degree of knowledge they wanted to possess they are employed in suitable places. Their teachers therefore have no reason to be surprised to see them laying aside all their books as soon as they, to use their own words, have completed their studies. Now do not the examples furnished by the natives of the first rate education mark the propriety of these remarks? For, where else can a native, educated as he is, plucked from the common pile of his countrymen, desirous of leading a Christian life, anxious to increase the stock of his knowledge, earnestly endeavouring to be useful to his lost and ruined countrymen, lead a life, innocent as it may be, than in the Mission premises with his best benefactors, where every thing necessary for his comfort is, not indeed abundantly considering the circumstances, but reasonably provided. Does not this conduct shew that there is no real desire after knowledge; that the love of money preponderates over the love of mental and moral improvement and that they consult the outward lustre more than inward shining—What wonder then, if they neglect their moral and mental improvement.

Most of these Natives although they had the best opportunities to acquire useful knowledge, by slightly esteeming the mode of education which their benefactors wanted to train them in, and which, for ages, has proved to be efficacious in pulling down the strong holds of ignorance and superstition, turned it into a despicable sort of trade which, from its superficial nature, cannot form the man of dignity or of just taste. The blessings of a good learned and Christian education are as freely opened to the Tamil youth as to any English academician or collegian. It must be then confessed with shame that "it is a want of spirit to drink at the distant stream when we have free access to the fountain." If the youths whom I try my utmost to put forward in their mental efforts are desirous of entering the fountain not merely to satisfy their curiosity or to accomplish their lucrative designs but to drink deep of it, let them bear in mind that there is one thing in the Englishman highly worthy of imitation. The Englishman in addition to his natural generosity and love of independence "has a gravity of temper, better adapted to mental and moral improvement than any other; because he is more capable of fixed attention." This may be easily imitated and acquired—If it is not acquired it will be a hard task for the Tamil youths to overcome all the impediments he will meet with on his way to the regions of knowledge. What I mean by impediments on his way is this—that every native, how shining soever his mental faculties be, is touched with all the national evils; for instance, he is in a great measure influenced by all the false notions and superstitions of his country; the chains of custom, caste, and puranas, are the most difficult barriers in his way to improvement and the desire, out of temporal regards, to conform to the rules and traditions of his elders does more successfully work in his mind than any thing else.—Now these are what proved a barrier to the preceding generation in laying a foundation to mental and moral improvement. Had they been wise enough to overcome all these at the time they began to feel the tendency thereof they may be now ornaments to their nation, luminous stars to society reflecting light to many a dark world as the glorious suns do to their respective systems. But on the contrary many of them by not improving the opportunities thus presented to them have relapsed into their old customs and thereby rendered their last state worse than the first. Here then we see that there is an absolute necessity to cultivate this virtue, (viz.) Fixed attention.—Owing to the want of this it is that the preceding generation afford causes of complaint to their superiors. The attainments they are possessed of being merely ornamental lustre without solidity, they allow idleness to content itself with the appearance of merit, and neglect, the reality which is to be attained by a painful and unostentatious application. But for young people at present in the mission seminaries and institutions the state of things is so constituted that labour well bestowed and properly directed may always produce a valuable effect—And if personal excellence and happiness are conjointly the subject of their consideration they should never be discouraged. "We shall indeed, remarks an old writer, often fall; but let us rise again undaunted; our fail-

ings will be great, but great also may be our virtues;—at least, according to an old and just observation, by aiming at absolute perfection we shall approach it much more nearly than if we sat down inactive through despair." In all these endeavours let it be our exclusive concern that there is no more important consideration to man than the salvation of his soul—it and it only extends to eternity, either in happiness or in misery according to the use or abuse, neglect or exertion we make of the opportunities given to us.

Here then these young people will remember that although I betray my own countrymen it is my earnest desire to benefit them by exposing the evils of the preceding generation—begging to recommend the passage "Whatsoever thy hand findeth to do, do it with thy might." I remain,
Jaffnapatam, 12th September, 1844. A NATIVE STUDENT.

DEAR MR. EDITOR,

Your readers of the "Star" will remember that, in the article on passive verbs in No. 16. Vol. 4. I remarked, "தன் வினை does not mean intransitive verbs, nor does பிறவினை mean transitive verbs. What Tamil Grammarians mean by தன் வினை is simple original verbs, and by பிறவினை they mean causative verbs." I am inclined to think that an explanation of the nature of தன் வினை and பிறவினை (a subject misunderstood and mistranslated by a few of the present century) will throw much light upon *this my remark* and be of some use to many of your readers; but let me, before entering on a discussion of this subject, entreat the attention of your readers to a succinct view of the *intransitive* and *transitive* verbs in the English language. An *intransitive* verb is one which expresses an action or state that is limited to the agent, or in other words, an action that does not pass over to or operate upon an object. A *transitive* verb is one which expresses an action that passes over to or operates upon an object. It becomes now a subject of great importance to inquire, whether the தன் வினைகள் of the Tamil mean the same as *intransitive verbs*; whether their actions operate upon an object or not புரந்தான், தந்தான், கொன்றான், அருந்தினான், முடிந்தான், நடந்தான், வந்தான், சென்றான் and உறக்கினான் are தன் வினைகள் according to Grammarians;* of which, the first four are transitive; the last four are intransitive; the remaining one is either transitive or intransitive. When a தன் வினை is of a transitive form, we call it செயப்படுபொருள் குன்றாத தன் வினை; when of an intransitive form, we call it செயப்படுபொருள் குன்றிய தன் வினை. It is plain from what we have seen above that there is a portion of தன் வினைகள் which are intransitive; but will this amount to a reason to call தன் வினைகள் intransitive verbs? No; again, there is, as shewn above, a portion of தன் வினைகள் which are transitive; but if we, as Mr. JUVENIS DISCIPULUS thinks, should call பிறவினை transitive, we necessarily have then பிறவினை or தன் வினை, which is not true. The young readers of the "Star" will now see there are transitive and intransitive verbs in தன் வினைகள். Let them hear it in mind that the simple, unadulterated imperatives of தன் வினைகள் do always form the radical stocks of all தெரிநிலைவினைகள்; and let them keep it too in mind that every பிறவினை implies a தன் வினை out of which it was formed and is always a causative. To explain myself more fully, முடிந்தான், பிரிந்தான், சேர்ந்தான் and விளங்கினான் (all transitive or intransitive) are தன் வினைகள் and their imperatives முடி, பிரி, சேர் and விளங்கு form the radical stocks of all forms of தெரிநிலைவினைகள் formed out of them: முடிவத்தான் or முடித்தான், பிரிவத்தான் or பிரித்தான், சேர்வத்தான் or சேர்த்தான் and விளங்குவத்தான் or விளங்கினான் as well as புரப்பித்தான், தருவத்தான் &c. are பிறவினைகள், because they are all, in their strictest sense, causative and have reference to their respective தன் வினைகள் for their formation. Now, let Mr. JUVENIS DISCIPULUS think and say whether புரந்தான், தந்தான், கொன்றான், அருந்தினான், முடிந்தான், பிரிந்தான், சேர்ந்தான் and விளங்கினான் are தன் வினைகள் or பிறவினைகள்; whether Grammarians class them under தன் வினை or பிறவினை; whether their actions operate upon an object or not. We know that every causative verb பிறவினை is a transitive too; but is every transitive a causative too? புரப்பித்தான், முடித்தான் and பிரித்தான் are causative as well as transitive; புரந்தான், முடிந்தான் and பிரிந்தான் are (not to speak of intransitive) transitive; but are they causative too? Let the candid readers of the Star say whether I am right or not when I said "தன் வினை does not mean intransitive verb. What Grammarians mean by தன் வினை is simple original verbs and by பிறவினை they mean causative verbs." With these observations, I dismiss the subject for the present and remain,
Batticotta Seminary. Yours very truly, A. B.

* See துலககணசுருக்கவிலக்கை page 103, also observe the distinction between தன் வினை and பிறவினை.
† See நன்னூற்காண்டுகையுரை page 212.

DEAR MR. EDITOR.

I hope you will excuse the liberty I take in requesting to be favoured by some of your correspondents with a rule for finding the Compound Interest of any given sum of money for the broken period of a year, when the payment of the same is made yearly. For instance, I would like to know, how the Compound Interest of £500 for 5 months, at 5 per cent, is reckoned. I should not have troubled you with this query did I feel conscious that the rules laid down for computing it in the several standard elementary Arithmetical works which I have consulted, were correct.
Chundiculy 26th of August. I am yours
A. NARYANAPULLY.

SIR,

The Tamil nouns are said to have eight Cases, which are called வேற்றமை. Now, which of these is used with any verb as a கருந்தா to that verb? If that particular one is so used, can any of the other Cases also be used as a கருந்தா? If so which? If some of the readers of the "Star" would explain this he will thereby greatly oblige
Yours very obediently A STUDENT.

To the Editor of the Morning Star.

SIR
To write in conformity to the rules of Grammar, and in a plain unaffected style, being considered a very general qualification, and as many authors recommend the reading of books well and ably written, as one of the surest sources for acquiring that desired object. I beg leave to trouble you with the following queries:
What books are the most essential for the acquirement of a good style? And what is the best method for pursuing the study of such books?
By publishing such directions on this subject as you may consider necessary, you will oblige
Nellore, August 19th, 1844. Your constant reader
S. W. H. GAUNTLETT.

பத்திராதிபதியவர்களுக்கு வந்தனம்.

இலங்கைத்தீவு இங்கிலீசு அரசாட்சிக்குட்பட்ட பின்பு அநேக கோவில்கள் உண்டுபண்ணப்பட்டிருக்கின்றன. எவ்வென்றிலை எச்சாதியாராலும் அது நடப்பிக்கப்படுகின்றது. ஆனால் சிவன் கோவிலுப்பற்றிச் சீர்தூக்கிப்பார்ப்போமாக, திருவழாப் பத்தியிற் சில கிரந்தவாக்கியங்களின் கருத்தென்னென்று, ஜலவிக் கிரகண்டபமாகிய கெற்பக்கிறகத்திற் குருக்களும், அத்தியேன சாத்திரவியர் அரிந்த மண்டபத்திலும், மகாமண்டபத்தில் இராசாவும் அவர்பட்டத்தியும் உட்படவேண்டுமென்றும், மற்றும் உண்டான சர்வசாதிகளும் கோபுரத்துக்கு வெளியிலே நிற்கவேண்டுமென்றும், கோவில் கட்டிப் பிறகுதீட்டைபண்ணுவதற்குத் திருவழா நடப்பிப்பதும் இராசாவுக்கன்றி மற்றைவருணத்தவர்க்குரித்தல்லென்றுஞ் சொல்லப்பட்டிருக்குது. அல்லாமலும் திருவழாப் பகவில் சூரியோதயாதிபாக ஒரு சாமத்துக்குள்ளும் இரவல் அஸ்தமனத்தாய்க ஒரு சாமத்துக்குள்ளுமேயன்றி அதற்குமேற்பட நடக்கக்கூடாது. அப்படி நடக்குங் காலத்திற் மெரிசுண்பண்ணினூற் றிராம சூனியமும் வேறநேக தீங்குகளும் உண்டாகும் எனவும், ரைவேத்தியமுறை நடபடி அரிசு உத்தமத்துத்தமமென்றும், க. படி உத்தமமென்றும், ச. படி மத்திமமென்றும், க. படி ஐயுழிக்குப் பசாசுக்குடையதென்றுஞ் சிவனுக்காகாதென்றுஞ், சிவனுக்கு வைத்த நின்மாலியத்தைக் கோவற் குருக்களும் பசுவும் புகிப்பதெயன்றி வேறியார்புகித்தாலும் அவர்கள் கொரமான நரகத்தை அனுபவிப்பார்கள் எனவும், கட்டவுள் தேவப்பிறதிஷ்டையிலே வாசமென்றும் இருஷிப்பிறதிஷ்டையிலே சயனமென்றும் நாப்பிறதிஷ்டையிலே சஞ்சாரமென்றும், பாபி ரோகி மூக்கில்வாதவன் குட்டரோகி குண்டர் கோளகர் இவர்கள் முதலான அநேகர் பூசைதேரிசனம்பண்ணினால் மகாபூசாதி தீட்டல் என்றும், புலகுதிபதிகளாகிய இராசாசுக்குக்குப்பரபோசமென்றும் புலவைய சிகளாகிய மற்றவர்களுக்கு அபரபோசமென்றும், சிவ சைவாகமங்களிற் சொல்லப்பட்டிருக்குது. அன்றியும் விராயக தந்திரம் என்னும் ஆகமம், நக. டீயகை அவற்றில் இரண்டாவதான ஆசாரீடிக்கையில, விராயகமந்திரஞ் செபிக்கிறவர்கள் சூத்திரனைத் தீண்டவும்படாதென்றும், சந்திரக்குளம் என்கிற ஆகமத்திற் கியாபா தபடத்திற் நாணுவருணத்துட்பெண்களுக்கும் சூத்திரனுக்கும் பஞ்சாட்சர உபதேசயிலையென்றுஞ் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.
ஊப்படியே ஆகமங்களிற் சொல்லப்பட்டிருக்க அவ்வரைவுபு

டுகளை நீக்கி ஆகமவிரோதிகளாகப் பற்பல சாதியாரும் சிவப்பிற திஷ்டை முதலிய அநேக கிறிகைகளை நடப்பிக்கிறது அவர்கள் அந்நியமையினாலே அல்லது வேறு ஆல்களிற் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றதோ தெரியவில்லை.

இராமாயணம்—கிட்கிரதை யாகாண்டம்.

வாவிலதைப்படலம்.

தக்கதின்றாதகரத்திதுவென—வொக்க நன்றுணராயிரவாழ்வுறு—மக்களும் விலங்காகும் ஊடுறியி—புக்கதேவ்விலங்காகும் புத்தேனிர்

ஆகையால் இக்காலத்தில் நடந்துவருகிற சைவசமயக்கிறிகைகள் நியாயமாய் நடந்துவருகின்றனவோ என்பதற்குக் கல்விலவலங்காளாகிய பெரியோர் உதயதாரகைவழியாய் மறுமொழிகளும்படி பிரார்த்தித்துக்கொள்ளுகிறேன். இப்படிக்கு இலங்கைத்தீவு வடமிருக்கி சீதேவியம்மாள் தூயாசசம். ஆ. ஆவணி. மூ. யசந். தூ. } இராமசுவாமி.

புலியைக்கொடுத்துப் பசுவாங்கிப் பூவையாப்புல்லரிந்து புலியைப்பசுதின்றனக்காரணமோ புலிபூண்டமங்குக புலியையறுத்துப் பலகாரஞ்செய்து தன்புருடனுக்குப் புலியைக்கறிசமைப்பாரிந்தனர்தனிற் பூவையரை.

இதிவருக்கும் பிழைகளைத் தயவுபண்ணித் திருத்தி அச்சிற்போட்டுத் தாரகைவழியாய் இதின் கருத்தை அறிவிக்கும்படிமன்றாடிக் கேட்கிறேன். இப்படிக்கு யாழ்ப்பாணம், தூயாசசம். } வி. மு. அப்புக்குட்டி. ஆண்டு. ஆடி. மூ. உநந். தூ.

மகாகன்மப்பொருந்திய முகாமைத்துரையவர்களுக்குவந்தனம். ஆங்காலமெய்வருந் தேவனடாமதற்குவமை தேங்காய்க்கிளநீர்போற்செருமே போங்காலவ் காட்டானையுண்ட விளாங்கனிப்போலாகுமே தேட்டாளன் நெடுந்தனம்.

இப்பாட்டில் காட்டானையுண்ட விளாங்கனியென்றதற்குச் சிலர் காட்டிலே யானையுண்ட விளாங்கனிப்போலென்றதற்குச் சொல்லுகிறார்கள். அப்படியானால் விளாமரத்திலே நின்று குடுக்கையாக இருக்கின்றவைகளை எந்தக்காட்டில் யானைநின்றது? அவைகள் குடுக்கையாயிருக்கின்ற காரணமென்னவெனில், வேழம் என்கிறது ஓர்வியாதி. அவ்வியாதி புண்ணப்பட்டகனி ஓடாகவேயிருக்கும். வேழமென்ற பெயர் யானைக்குமுரித்து. ஆகையால் யானையென்கின்ற வியாதிவிளாங்கனிகளைபுண்டு அவைகளைஓடாக்கி மரத்திலொட்டி நிற்கவும் உதிர்ந்துகிடக்கவுஞ்செய்கின்றது என்று பலருஞ் சொல்லுகிறார்கள். இதுவும் உண்மையென்று துதிக்கவேண்டியது அய்வுரைபும் வண்மையென்று மதிக்கவேண்டியது. இரண்டிலொன்றல்லவென்று மறுப்பவர்கள் தகுந்தநியாயஞ் சொல்லவேண்டும். இப்படிக்கு தூயாசசம். ஆண்டு. } திருமங்கலஞ் சாத்திரப்பள்ளிக்கூடத்து ஆவணி. மூ. யசந். தூ. } மாணாக்கன் தவசியப்பிள்ளைமுமாரன் கிறியான்

கண்டனநாண்டனம்.

தாரகை, யச. சஞ்சிகை, ஈசக. பக்கத்தின்கண் திருமங்கலத்து நாயக்கர் ஆய்ந்தோய்ந்துபாராமற் கொல்லதெருவிலே ஊசிலிவ கூறவந்தவரைப் போல எனக்கு விஜாத்தமாக எடுத்துக் காட்டின விழுவான குற்றங்களை கிராகரித்து அவர்க்கு விடுக்கும் உத்தரமாவது,

க. நாரணசாமிநாயடுவென்பவர் தாம் கேட்ட தமிழ்க்கணக்கு வினாவில் எத்தனை நாழிகையிலே தண்ணீர் பாயுமென்று கேட்டதல்லாமல் விடைகண்டுபிடிக்கும் விதத்தையும் விதியையும் தொகைவகையாய் விரிக்கவேண்டுமென்று கேளாததினும் அவர் கேட்ட கேள்விபோலத்தானே இரண்டே காலேயரைக்கால் நாழிகையென்று விடையைத் தமிழிலே கொடுத்திருக்கிறதைக் கண்ணொராமல் அவ்வடையை இங்கிலிசில் விடுத்தேனென்று தபுத்தறிவின்மையென்று குற்றமல்லவோ—

உ. நாரணசாமிநாயடுவென்பவர் தன் கடிதத்திற்கு இங்கிலிசிலே "C. Narayanasamy Naidoo" என்று கையொப்பமும் நாட்

டி "Dindigal, May, 26. 1844" என்று ஊர்பேர் தேதியுஞ் சூட்டியிருப்பதை நாயக்கர் கண்டும் இங்கிலிசுப்பாடையை அறிந்தும் ஊரும் பேரும் தேதியும் இங்கிலிசுப்பாடையன்றோமலும் இருபாடைகளுக்குமுள்ள பேதத்தைத் தேராமலும், "நாரணசாமி நாயடுவென்பவர் இங்கிலிசிலே ஓரட்சரமாதலும் வரையாமல் அத்தைத் தமிழிலே கேட்டிருப்பதால்" என வரைந்தது யானை தன்னைக்கட்டும்படி கயிற்தை எடுத்துப்பாகன் கையிற் கொடுத்தகப்பட்டுக் கொண்டதுபோலும் அம்பட்டன் வீம்புக்குக் கத்தி விழுங்கிசைந்தற்குச் சமாளமாயிருக்கின்றது. நாயக்கருக்கும் நாயடுவுக்கும் இங்கிலிசுப்பாடை தெரியுமென்று மானிக்கிறதற்குண்டான நியாயமென்னவெனில், ஒருவர் ஊரும் பேரும் சேதியும் இங்கிலிசில் வரைந்திருப்பதினும், மற்றவர், இங்கிலிசில் "ஓரட்சரமாவது வரையாமல்" என நெழுதியிருப்பதினும் இருவர்க்கும் இங்கிலிசுப்பாடை விளங்குமென்று அக்கையினெல்லிக்கனிபோலத் துளங்குகின்றது.

ந. நாயடு கேட்ட கேள்வியோல நான் விடையைத் தமிழிலும் விடையை அறியும் வழியை இங்கிலிசிலும் காட்டியது இங்கிலிசுநீர்த நாயடுவினுடைய நன்மைக்குமல்ல—மற்றும் இங்கிலிசுநியாப்பேருடைய நன்மைக்குமல்ல—இங்கிலிசு கற்கும் நம்போலொத்த வித்தியார்த்திகள் (Algebra) என்னும் அட்சர கணிதத்தின் கூறுபாடுகனையும் அவற்றின்மேன்மையையும் அறியும்படி அவர்கள் அவ்வழியை எளிதிற் கண்டுபிடிக்கும் படியுந்தான்.

ச. அறிவாளிகளும் பெரியோரும் ஒரு காரியத்தைத் தீர்மானமாய் அறிந்திருந்தாலும் அதைப்பற்றிப்பேசும்பொழுது "கிட்டத்தட்ட, ஏறக்குறைய" என்ற வசனங்களைப் பிரயோகிப்பதினும் நிற்கச் சாமார்த்தியத்தைக் குறித்து மேன்மை பாராட்டாமற் நிற்காதனே தாழ்த்திப் பேசுவார்களென்ற வழிப்பத்தைப்பற்றியே ஏறக்குறைய இரண்டேகாலே அரைக்காலென்ற மறுமொழி நாயடுவுக்குக்கிடத்தது. இன்னும் மானிப்பாய் அச்சுக்கூடத்தில் தமிழ்க் கணக்கு அம்சம் அல்லது கீழ்வாயிலக்கியில் விடையை கேள்விப்பட்டதினால் அம்சங்களைப்பிரயோகித்து அவ்விடையை அறிந்துப்பறாய் எழுதுகில், தாரகாதிபர் அவ்விடையைப் பிரகாரஞ்செய்யார்களென்றெண்ணி ஏறக்குறைய இரண்டேகாலேயரைக்காலென்றுத்தரமெழுதினேன். இவைகளை நாயக்கர் யோசனைபண்ணிப் பாராதது மகா துக்கம்.

சுண்டிக்குழி இப்படிக்கு. S. Mootoo J.

பத்திராதிபர் குறிப்பு.

தமிழ்க்கணக்கு வினாவிடைகளை வரலிடுக்குவ் கடிதகாரகர் திட்டமாய்நின்றுகொள்ளவேண்டியது இவ்வச்சுக்கூடத்தில் தமிழ்க்கணக்கு அம்சங்கள் அல்லது கீழ்வாயிலக்கங்கள் இல்லாதபடியால், வினாவிடைகளை அனுப்புமெனமர்கள் அவைகளை வசனங்களாய் எழுதிவரவிடுத்தார் மும்மயினிப்பி பிரகாரஞ் செய்யப்பட்டும். ஆகையால் ஆடிமாசம், யடு. தேதியைக்கொண்டு இரங்கசாமி நாயக்கர் அனுப்பின கடிதத்திலும், சுண்டிக்குழி மாணாக்கன் (S. Mootoo J.) என்பவர், பத்திரொர் சஞ்சிகையிற் கேட்ட வினாவுக்கு, இங்கிலிசில் மறுமொழி கொடுத்திருக்கும் இரங்கசாமியென்பவர் அதற்குத் தமிழிற் கொடுத்த விடையிலும் அம்சங்கள் தோன்றினமையால் அவைகளைப் பிரகாரஞ் செய்துகொள்ளமுடியாது.

யித்திரன்போலெம சித்திரனுக்கும் உத்தமதாரகைப் பத்திராதிபர்க்கு சித்தியம் அத்தியம் இதுசத்தியம்.

ஐயாவே.

எங்க லீட்டுக்காரனுஞ் சக்கிடுத்தார் லீட்டிற் கப்போடே தின்றொன்றது போல "Juvenis Discipulus" என்னும் ஒருவர்கண் பொருந்திய கிண்டையரவர்கள் மேற் கிறிது வீண்குற்றங்களைச் சாற்றி வந்ததையாருங்கண்ணீர்களே. வேதியரொழுக்கத் தமிழில் எழுதப்பட்டதல்லாமல் இங்கிலிசில்லவே. இதிற் குற்றங்களுக்கினுந் தமிழிற்காட்டுவது சியாயமாயிருக்கும். இதைவிட்டு "ஐயராயறியமாய்டீர்களா கட்டிவிட்கால்பொல. மூன்றுபேர்தானேயென்று இரண்டிலிரலைக் காட்டினது போல" "வீரமாமூன்றிராந் செய்யப்பட்ட" என்னும்வசனம் பிழையென்கிறார். இவ்ர் முதுவிலே வீளங்கிக்கொண்டது மோசம், பின்பு எழுதினதும் மோசம், எழுதினதை இங்கிலிசில் எழுதினதும்மோசம், தமிழ்ப்பாடையை நன்றாயாராய்ந்தவமெழுதிய வகளைத்தைப் பிழையென்

ஹும் அதைத் தம்போலும் பிடுத்திக்கேசுத் தமிழர் சொலனும்படி
 கேட்டதும் மோசம், இங்கிலீசிலவக் கணிகளுண்டாக்கிய விதிகளை
 மோசமாக்கித் தானே புதுவிதிகாட்டி அதையும் இலக்கணவிதி
 யெனச் சாதிக்கிறார். இவர் தாரகைக்கெழுதவதிலும் பேசாதிரு
 ந்தால் ஒருபோது இவரும் படிப்பாளியாய் எண்ணப்படுவாரே.
 இவ்வயும்பற்றி, "Juvenis Discipulus" என்பவரெழுதியதையும்
 வட்டுக்கோட்டை சாத்திரப்பள்ளிக்கூட மாணுக்கன் (A. B.)
 என்பவரெழுதியதையும் கொண்டு ஓர் சமீழிலக்கணியிடந் சென்
 று அவ்விரண்டிலு எது சரியெய்தேன். (A. B.) என்பவர் சொ
 ன்னதையே சரியெய்று அங்கீகாரம்பண்ணுகிறார். இன்னும்
 "செய்யப்பட்ட" என்னும் வசனம் வழங்கலாமென்றதற்கு நியா
 யமும் உதாரணமும் காட்டுகில் தாரகையில் வேதியரொழுக்கத்
 துக்கிடங்கொடுத்ததுபோற் கொடுத்தால் முறைக்கு முறையெ
 முத்தவோமென்கிறார். இன்னும் அவர் சொன்னது தாரகையிலிரு
 ன்கும் பிழைகளைக் கவனிக்கப்பறங்கித்தெருவிலல்லாமல் வேறிடங்
 களில் இலக்கணிகளிருக்கமாட்டார்கள். ஏனென்றால் பறங்கித்தெ
 ருவிலிருப்பவர்களைத் திலர் தாரகையைவாசித்த பின்பும் பேசுவ
 தையாக்கண்டேன். ஏமி. ஏமி, வேதகிரிவசனம் நல்லெருவசன
 மெடே. ஏமி தாரகையிற் கணக்குச்செஞ்சியிருக்குதேடே. நானு
 தெரியாது நான்செய்வென் தாரகைக்கொன்று காயிதம் நியுஞ்செ
 ன்சுவாய். நானுக்கும் நீக்கும் வேனுமொருதாரகை ஏமி. இப்படிப்
 பிடுத்திக்கேசோடேசலந்து தமிழ்ப் பேசுபவர்கள் தமிழிலெழுதி
 னால் பிடுத்திக்கேசுத் தமிழா வ்விடுமென்று பயந்து இங்கிலீசிலெழுதி
 னால் அது சரியாயிருக்குமாவென்றார். நானும் சரிதான். உதயதா
 ரகை வாசிக்கும் புலவாரும் இலக்கணிகளும் பேசாதிருக்க நாங்
 கள் தாரகையிலிருக்கும் வசனங்களைப் பிழையென்பதுஞ் சரியெ
 ன்பதும் பைத்தியமென் நினைத்தேன். இதற் பிழைகளிருந்தாலுந்
 திருத்திவாசிக்கும்படி இலக்கணிகளை மலருடிக் கேட்கறேன்.

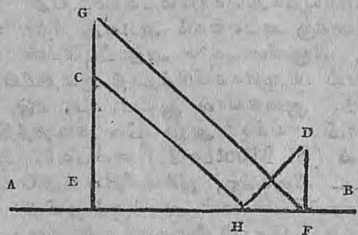
இப்படிக்கு
 ஆரென்ற ஆட்சரி

For the Morning Star.

Solution of the Geometrical problem propounded in No. 8. Vol. iv. by J. D.

"To determine in a straight line given in position, a point such that the two straight lines drawn from it to two given points on the same side of the line shall make equal angles with the line."

Let A B, be the given straight line; C, D, any two given points on the same side of it; required to determine a point in the straight line A B, from which two straight lines drawn to the points C, D, will make equal angles with A B. From the points C, D, draw C E, D F, perpendicular to A B, and produce E C, to G and make C G equal to D F (Euclid 3 1:) join G F, and through C, draw C H parallel to G F, (E. 31.1) and join D H. H, is the point required.

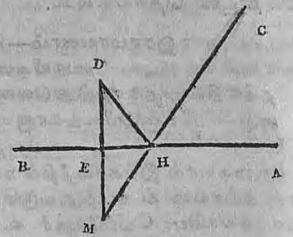

Because C H is drawn parallel to G F, one of the sides of the triangle G E F, E C : C G :: E H : H F; (E. 2.6;) but D F is equal to C H; therefore, E C : D F :: E H : H F; by alteration E C : E H :: D F : H F (E. 16.5;) because the angles C E H and D F H are equal being right angles; and the sides C E, E F about one of the equal angles are proportional to the sides D F and F H, about the other, the triangles C E H and D F H are equiangular, and the angles oppositeto their homologous sides are equal to one another (E.6.6) wherefore the angle D H F is equal to the angle C H E, and the straight lines H D, H C drawn from

H to the two given points make equal angles with A B, and what is required is done.

Otherwise,

Let A B, be the given straight line, C, D, the given points: it is required to find a point in A B, from which two straight lines drawn to the given points shall make equal angles with the line. Draw D E perpendicular to A B, and produce it to M, and make M E equal to E D; join M C; and now, H the point of intersection is the point required. Join D H.

Because D E is equal to E M, and E H is common to the two triangles, and because the angles D E H and M E H are equal, two triangles D E H and M E H are equal; wherefore the angle D H E is equal to the angle M H E, (Euclid 4. 1.) the angles M H E and A H C are equal, being vertical: (Euclid 15. 1.) Therefore E H D is equal to A H C, what is required is done.

ANOTHER PROBLEM.

Required to construct geometrically a right angled triangle whose hypotenuse and the sum of the base and perpendicular are given in straight lines, the sum being greater than the hypotenuse.

Batticotta Seminary, }
 24th August, 1844. }

Yours truly
 D: H. CLARK.

Explanation of the hydrostatical Query in No. 6. Vol. iv. by J. D.

It is a known and established phenomena that every body, whether solid or fluid, lying on or near the earth, tends, when not obstructed by some other body, towards the centre of the earth, by the attraction of gravitation; and since each particle of matter in a body is to be acted upon by gravitation, the force of gravity acting upon it will evidently be as its quantity of matter.

The particles of a fluid, we know, are disposed to yield to the slightest pressure, and it is one of their distinguishing and extraordinary properties to press equally in all directions. Now a solid having the same specific gravity with the fluid, in which it is immersed, will be suspended or remain abreast, in any part of the fluid, because the force of gravity acting upon it will be equal to that upon a column of the fluid of equal bulk and because the column lying directly under the solid presses and is equally pressed by the solid. A solid specifically lighter than the fluid will float upon it, because the fluid will be more powerfully acted upon the force of gravity and will take the lower place; and a solid specifically heavier than the fluid will sink, because the fluid is less powerfully acted upon and because that part of the column lying directly under the solid is so much more pressed than the other equal parts of the same column as the solid is specifically heavier than the fluid. The force then with which the solid will sink in the fluid will be equal to the difference of the specific gravities of the solid and fluid, and the power required to raise the solid in such an instance to the surface of the fluid will be as the force with which it will sink; but the power required to raise it when it gets out of the surface of the fluid will be as the force of gravity acting upon it. Whence it is manifest that a solid weighs as much less when immersed in a fluid than in open air as the weight of a quantity of the fluid of equal bulk. Hence is the sinking, and the difference of weights of the bucket with the water it holds, while under and above the surface of the water in a well.

I remain yours very truly,

Batticotta 31st Aug. 1844.

A. B.

For the Morning Star.

An answer to the following query is desired with its solution.

A farmer sold as many sheep and oxen as brought him £100; for the sheep he received 17 shillings each; and for the oxen £7; each. It is required to know how many he sold of each.

Batticotta Seminary.

B. C.